

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR

Hemen her güne bir iş cinayeti haberi düşer oldu. İş güvenliği önlemlerinin yetersiz olması, aşırı çalışma ve yorgunluk, patronların kar hırsı bunu tetikleyen nedenlerden. Son dönemlerde işsizlik ve yoksulluktan kaynaklanan intiharlar da, iş cinayetlerinin bir parçası haline geldi.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Kasım ayında en az 126, yılın ilk on bir ayında ise en az 1606 işçinin yaşamını yitirdiğini açıklıyor. Ve İSİGM verilerine göre son 6 yılda ise en az 351 işçi ağır çalışma koşulları, işsizlik nedeniyle intihar etmiş...

İş cinayetleri en çok inşaat, taşımacılık, tarım, ticaret/büro, metal, gıda, gemi/tersane, belediye/genel işler, madencilik, enerji ve konaklama işkollarında gerçekleşirken, en fazla ölüm nedenleri de ezilme/göçük, yüksekte düşme, trafik/servis kazası, kalp krizi, intihar, patlama/yanma, şiddet ve elektrik çarpması...

Evet, kapitalizm öldürüyor. Ve bıkmadan, usanmadan tekrar ediyoruz biz de. İnsanın insanca yaşaması için insanlığın düşmanı kapitalizmi yıkmalı, yerine insanı önceleyen sistem olan sosyalist sistemi kurmalıyız. Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 25 Aralık 2019 - 8 Ocak 2020 / S 90 / 2 TL

Sermaye Cephesinde Yeni Bir Şey Yok ÇÖZÜM: EMEĞİN İKTİDARI

Yarım asrı bulan zorlu kavgalar, yükselişler alçalışlar... bitmek bilmeyen ağır bedeller yorar elbet. Dile kolay, yarım asır. Bunca zorlu kavgaya ve bedele rağmen devrimin zaferi gelmediğinde, kaçınılmazdır çürüme.

Ortalama sol arasında yaygın bir yılgnlık, karamsarlık hakim. Sınıftan, emekçi yığınardan, yoksul halklardan kesmiş umudunu. Kah burjuva partilerle "demokrasi ittifakı" arayışlarında, kah iktidar cephesinden kopanların "çalacağı oylar" hesabında... Hasmının karşısında yine hasmının türdeşlerine bel bağlar olmuş. Düne kadar "Fuat Avni" tweetleri idi için için umut bağladığı. RTE'nin hastalığı, "saray darbesi"... Şimdilerde ise AKP içinden çıkan yeni partiler meselesi.

Bir yanda "Telliogulları'nın küçük eniştesi" Davutoğlu Ahmet... öbür yanda tombul yanaklı Babacan... kendilerini pazarlama yarışında. Sanki bunca yıl tepemizde davul çalıp durmuşlar gibi... Sanki sefaletimizin, acılarımızın, komşularımızda kardeş kanı dökülmesinin sorumluları arasında değilmiş gibi... Sanki başımıza gelen bütün kötülüklerin anası da atası da sadece RTE imiş gibi... süten ak, pirüpak çıkıveriyorlar siyasi arenaya. Yanlarında "gizli müslüman" U.Uraslar, liberaller, "demokrasi ittifakı"nın burjuva ortakları ve kuyruklarından ayrılmayan küçük-burjuva ahmakları... E, hesaplar "saray faşizmini geriletmek" üzerine yapılıncı başka ne çıkar ki torbadan!

Sahi Cizre'de bodrumlarda hunharca yakılırken bu toprakların yiğit evlatları, kim vardı katliamın siyasi kumanda-

sında? Nusaybin, Sur? Binlerce Kürt siyasetçi atılırken içeri?

Irak halklarının ABD bombalarıyla katledilmesinin suç ortaklığı karşısında 8,5 milyar dolarlık kredi anlaşması yapan Babacan değil miydi? Neo-liberal politikalarla işçilerin iflahı kesilirken kimin elindeydi ekonomi yönetimi? IMF, Dünya Bankası, Davos, Bilderberg... bütün toplantılarda tek sözle uluslararası sermayenin en has adamı Babacan değil miydi?

İki sınıf var, iki karşıt sınıf. İki karşıt dünya. Bir yanda savaşlar, tehditler, umutsuz yarınlar, yıkım ve felaket üzerine bina edilen gelecek tahayyülleri... Diğer yanda umut, insana ve geleceğe güven, ışıltılı yarınlar düşü! Bir taraf sahtekarlık ve yalanlarla örüyor çevresini, diğer tarafta güven ve içten sevgi. İnsani olma vasfını yitirenle insani olanın kavgası. Ez cümle sermaye ile emeğin kavgası! Ya patronlardan yanasınız, ya işçilerden; ya ezenlerden yanasınız, ya ezilenlerden. Sermaye dünyası artık tel tel dökülen siyasi vitrinini yenileme telaşında... eski isimleri yeni yüzler diye takdim etmeye çalışıyor süslü kampanyalarla. Her kim ki bu eski "yenileri" her ne gerekçeyle olursa olsun emekçiler ve Kürt halkı nezdinde aklamaya, yahut mazur göstermeye kalkar, o emek düşmanıdır, halk düşmanıdır.

Kürt halkı ve emekçi sınıfların tek alternatifi bu sömürü düzenini topyekun havaya uçurmak, kendi kaderini kendi eline almaktır. Emeğin iktidarı dışında hiçbir çözüm yolu yoktur. İşçi sınıfı sermayenin bu oyunlarına boşa çıkaracak uyanıklığa sahiptir. Aksini düşünen yaşamın dışına itilmeye mahkumdur.

19 ARALIK KATLIAMI İÇİN YAZILAMALAR

19 Aralık Katliamını anmak için Mücadele Birliği okurları çeşitli pankartlar astı, yazılamalar yaptı.

Devrimci Öğrenci Birliği, İstanbul'da DÖB imzalı, "Devrimciler Ölmez Devrim Davası Yenilmez! 19-22 Aralık" pankartı astı.

Gazi Mahallesi'nde de günler öncesinden "19 Aralık'ı Unutmadık" yazılamaları yapıldı.

İzmir'de emekçi mahallelerinde Mücadele Birliği Okurları "Ayaklanma Günü Yaklaşıyor Katiller Hesap Verecek -19 Aralık 2000", "19 Aralık'ın Katillerini Tanıyoruz! Hesabını Soracağız", "19 Aralık'ı Unutmadık" yazılamaları yaptılar.

4

TRELLEBORG FABRİKASI İŞÇİLERİ GREUDE

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Trelleborg'un iki fabrikasında işçiler, 10 Aralık sabah itibariyle greve çıktı. Petrol İş Sendikası'nın örgütlü bulunduğu Trelleborg Fabrikası'nda Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine iki fabrikaya "Bu İş Yeri Greve Var" pankartları asılarak greve çıkıldı.

Gebze'de bulunan Trelleborg fabrikasında iş makinelerinde kullanılan hortumların üretimi yapıyor.

8

19 ARALIK ANMA ETKİNLİĞİ

Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatı'nın, 19 Aralık Katliamının 19. yılında düzenlenmiş olduğu etkinlik, 21 Aralık günü Önder Babat Kültür Merkezi'nde saat 16.00'da gerçekleşti. Etkinlik, Türkiye ve Kürdistan devrim mücadelesinde yitirdiklerimiz için saygı duruşu ile başladı.

Açılış konuşmasının ardından Önsöz Tv'nin TDİ için hazırladığı 19 Aralık Belgeseli izlendi. Belgesel, o dönem yaşananları devrimcilerin dilinden dinleme fırsatı tanıyor, hem de 19 Aralık katliamıyla ilgili hükümetin açıklamalarına yer veriyordu.

10

>>Editör... SERMAYENİN ŞERİAT ÖZLEMİ

Son haftalarda Alevilerin kapılarının işaretlenmesi ve tehdit edilmeleri tekrar sıklaşmaya başladı. İlk defa olmuyor. Dinci faşistler ara ara bu tür eylemlerle hem yoklama yapıyor hem de terör estirmeye çalışıyorlar.

Dinci faşist iktidarın şeriat'a dayalı düzen kurma amacında olduğunu iktidarın tepe noktasında olanın ağzından itiraf etmesi, Alevileri katliamlarla tehdit edenlerin bu cüret ve cesareti nereden aldıklarını da gösteriyor.

Din Şurası Kapanış Programı'nda konuşan RTE, yakın zamana kadar titizlikle gizledikleri amaçlarını şöyle ifşa ediyor:

3

Veni Bir Kalkış Noktası

C.Dağlı

2

Devrim Fırtınasında
Proletarya

Özgür Güven

4

Gözler İşçi Sınıfına
Dönüyor

İ.Cevat Çetiner

5

Lenin'de İşçi Sınıfının
İlk-Acil Görevi-1

Umut Çetiner

8

Reformizmin Sefaleti

Ali Varol Günel

10

Akdeniz'de Dengeler
Bozulurken

Sinan Kaleli

11

YENİ BİR KALKIŞ NOKTASI

C. DAĞLI

BAŞYAZI

İnsanın insan üzerinde sömürüsünün her biçimini ortadan kaldıracak proletaryanın amacı büyük bir amaçtır. Gerçekleştirilmesi, tarihin en köklü ve en büyük devrimini gerektiren böylesi büyük bir amaca, irili-ufaklı bir dizi hareketle ulaşılabilir. Dünyada gelişen ayaklanmalara, devrimlere, bu bakışla bakılmamalıdır.

Büyük amaç uğruna mücadelede, öylesi anlar ortaya çıkar ki, bir eylem, bir çatışma, hareketi bir bütün olarak etkiler ve onu ileri taşır. Devrimci olaylar bu açıdan da değerlendirilmeli. Devrim sırasında ise bir kaç gün, devrimin geleceğini belirler. Olaylar kendi somutunda, kendi gelişmesi, kendi hareketi içinde ele alınmalıdır.

İlerlemekte olan devrimleri kendi gelişmesi, kendi hareketi içinde ele aldığımız, devrimler ülkelerine göre şu ya da bu sorun veya olayla başlamış olsa da hepsinin nesnel toplumsal hareketin yanında, sayısız olay, eylem ve çatışma tarafından oluşturulduğunu görürüz. Devrimin oluşumunu önceden, belirli duruma dayanarak ve düşünsel beceri yoluyla önceden görmek gerekir. Olgular her yönüyle belirginleştikten sonra, bir görüş ortaya koymak bir teorik yetenek gerektiriyor. Dünyada devrimci durum uzun zamanlar doğduğunu, emekle, sermaye arasında küresel iç savaşın çoktandır başladığını görmeyenlerin, bu olguların ve olguların kendi hareketinin devrimi oluşturduğunu anlamayanların, bugün patlak veren devrimler hakkında değerlendirmede bulunması, bunu yapanların düşünsel yeteneksizliklerini açıklar yalnızca.

Ayaklanma düzeyinde başkaldırı, bazı ülkelerde, devrim boyutunda. Fakat birkaç ülkeyle sınırlı değil. Küresel çapta sürüyor. Yalnızca bağımlı kapitalist ülkeleri değil, emperyalist ülkeleri de kapsıyor. Türkiye ve Kürdistan'da politik durum eskiden beri çalkantılı, çatışmalı, alt üsttür. Dolayısıyla politik durum çok hızlı değişiyor. Bu yüzden değişimin yakından izlenmesi ve tahlil edilmesi gerekiyor. Leninist Parti tarafından yapılan bu

tahlil neyi gösteriyor: Olayların çok süratli olarak gelişeceğini, üst biçimlerine çıkacağını ve devrimin tüm bu olaylarda geliştiğini. Leninist Parti taktiğini devrimin hızlı gelişimine dayandırıyor. Partinin politik tutumu ve politik eyleminin niteliği tamamen devrimcidir. Yönu, hedefi, iktidarın devrimci tarzda ele geçirilmesine çevrilidir. Devrimci araç ve yöntemleri esas alır. Kitlelerin devrimci eylemlerini güçlendirir ve daha ileri taşır, yüksek biçimlerine dönüştürür. Kısacası partinin siyasetinin içeriği tutarlı devrimcildir.

Bizim gibi ülkelerde zaferi elde etmek çok kolay fakat korumak devam ettirmek çok zordur. Sovyetler Birliği üç çeyrek asır korudu. Küba altmış yıldır koruyor. Bu başlı başına tarihi önemi olan büyük bir olaydır. Bu kapitalizm çağının sona ermesi ve yeni bir çağın, komünizm çağının başlamasıdır. Değişen gerçeklik, proletaryanın zaferini korumasının düne göre daha kolay olmasını getirmiştir. Eski toplumsal sistem her yönde sert bir çöküş içinde, toplumsal ilişkilere tam bir çürümüş egemen. Çürüyen yalnızca toplumsal yapı değil, bu yapıya denk düşen ideolojik ve kültürel yapı da çürümüştür. Eski düşünce ömrünü doldurmuştur. Bu tarihi şartlarda burjuvazi üstünde kolayca zafer elde edilebilir ve zaferi koruyup, sürdürmek dünkü kadar zor olmaz. Marksizm-Leninizm, her toplumsal olguyu belirli bir tarihsel çerçevede ele alır. Bizde olguları kendi hareketine bağlı olarak bugünkü tarihsel çerçevede ele alıyoruz.

Mücadele ne kadar güçlüklerle karşılaşsa karşılaşırsa, toplumsal gelişme ve değişim, zafer için yeni olanaklar sunmaktadır. Değişim sürekli olduğu için yeni olanakların oluşması da mümkündür. Doğru olarak değerlendirdiğimizde, artan olanaklar, zaferin olanakları haline gelebilir. Mücadelenin karşısına çıkan engellerden ve güçlüklerden sözedenler, içerdeki ve dünyadaki sınıf hareketinin yarattığı yeni olanakları yok sayıyorlar. Gerçek bir bakış açısına sahipsen, devrimi gerçekten gerçekleştirmek istiyorsan

değerlendireceğin bir çok olanak var.

Devrimin güncel olduğunu anlamayanlar, aynı tarihsel dilimde ve arka arkaya patlayan toplumsal ayaklanmalar ve devrimden sonra bu gerçeği düşünmek zorunda kalacaklar. Kolombiya'daki ayaklanma bunun genişleme eğiliminde olduğunu gösteriyor. Bugün olduğu gibi daha sonra da şaşkınlığa düşmek istemiyorsanız, nesnel durumu ve sınıf savaşının gelişimini devrimci bakış açısıyla yeniden değerlendirmelisiniz.

Bunu kabul etmek, günlük olayları doğru anlamak için önemlidir. Devrimin zaferi için bir dizi eylem gerekiyor. Fakat devrimci durum, devrimin güncelliği koşullarında bir eylem, bütün mücadelenin sonuçlarını etkileyebilir. Eylemler, her koşulda böyle büyük bir etki, büyük bir yankı yaratmaz. Fakat patlayıcı toplumsal durum varsa, savaşta olduğu gibi bazı durumlarda taktik başarının stratejik zaferiye yol açması nasıl olanaklıysa, bir eylem devrime doğru büyüyebilir. Bu örnekler somut durumu temin etmez ne kadar önemli olduğunu ortaya koyuyor.

Olaylar çok hızlı ilerliyor. Anında, bir ayaklanmaya dönüşebiliyor. Komünistler, devrim için kombine bir eylemi beklerse veya tüm çalışmasını buna göre yaparsa, aniden patlayan ve kısa sürede geniş kitleleri kendine çeken ayaklanmaların dışında kalır. Kuşkusuz, kombine bir eylemin sonucu, etkisi daha büyüktür, fakat kitleler bizim hazırlıklarımıza göre değil, içinde buldukları koşullar nedeniyle ayaklanıyorlar. Devrim deneyimleri, kombine olmayan eylemlerle de aynı sonucu alabileceğimizi bize gösteriyor. Komünistler, zaferi giden yolu ilk bakışta anlamalı, eylemler başlar başlamaz işin içine dalmalıdır.

Devrimci işçilere, kadınlara, gençliğe özellikle işçi gençliğe dayanıyorsak, olaylara hızla dalar, bununla kalmaz, harekete yön verebiliriz. Genç işçiler, devrimci enerjileri, sınırsız cesaretleri ve devrimci isyancı yapısını nedeniyle burjuvaziye karşı mücadelede, devrimin vurucu güçleridir. Yakın tarihteki

ayaklanmalar bunun ileri örneklerini verdi. Biz bunu Gezi'de ve 50 yıllık devrimci tarihimizin tümü boyunca gördük. Yarın daha fazlasını göreceğiz. Devrimci öğrenci gençliğin, devrimde nasıl yürekli, etkin, coşkun ve militan bir rol oynadığını söylemeye bile gerek yok. Gençliği kazanan geleceği kazanır.

Komünistler, ilerici, devrimci işçi-emekçi ayaklanmalarının etkisinin anlaşılmadığını, etkinin gelecekte de süreceğini bilirler. Bu devrimci halk ayaklanmalarının genel bir sonucudur. Yol açtığı sonuçları ve ilerisine etkileri göz önünde tutmadan, ayaklanmalara yönelik her değerlendirme, eksik değerlendirmedir. Başarı, yalnızca ilk sonuçlarla, somut kazanımlarla ölçülmez. Proletaryanın kurtuluşuna ivme katması, hareketi yeni bir noktaya taşınması, sonraki zamanlara etkisi açısından ölçülür.

Toplumsal ayaklanmaları yalnızca yarına etkisi açısından değil devrimle bağı, devrime dönüşümü içinde de ele almak gerekiyor. Reformistler bu bağı kuramıyorlar. Çünkü canlı devrimler onların kafalarındaki tasarlanmış devrimlere uymuyor. Oysa gerçek hayatta Lübnan'da, Irak'ta ayaklanmalar devrim düzeyine ulaştı. Hareket bir halk iktidarıyla sonuçlanmadıysa da toplumsal ve politik egemen yapıyı derinden sarstı ve onu değişiklik yapmaya zorladı. Değişim, ayaklanan halk kitlelerinin damgasını taşıyor. Şili'de, Ekvator'da, Kolombiya'da kitleler devrim sloganlarıyla yürüyorlar. Fransa'da bir senedir ayaklanmayı sürdürme cesareti ve militanlığını gösteren kitleler devrim pankartları taşıyorlar.

Güncel ayaklanmaların, geçmiş toplumsal ayaklanmalarla hem ortak yönleri hem farklı yönleri var. Geçen yüzyıllın ayaklanmaları -yenilgi ya da zaferle- kısa sürede sonuçlanırken, bugünkü ayaklanmalar çok daha uzun sürüyor. Çoğu, aylarca sürüyor. Hatta bir yılı aşan var. Gezi Ayaklanması haftalarca sürdü. Daha önceki Tunus, Mısır, Yunanistan, İspanya çok uzun sürdü. Latin Amerika'da 90 sonrası sokak gösterileri, barikat eylem-

leri uzun süre devam etti. Bugün de öyle. O halde, bunun belli başlı çizgileri üzerinde durabiliriz:

Ayaklanmanın bu denli uzun sürmesinin temel etkenleri, kitlelerin yeterince örgütlü olmaması ve devrimci zora yeterince başvurmaması. Devrimci politik bilinçte tüm gelişmeye karşın halen yetersiz olması.

Kitlelerin izlediği yol, başvurduğu yöntemler, kullandıkları araçlar, ancak uzun sürede sonuç verir.

Ayaklanma her yerde hemen sonuç alamıyor, fakat, burjuvazi de hareketi kısa sürede bastıramıyor.

Ayaklanma biçimindeki hareketin uzun sürmesi, egemen gücün daha geniş teşhir olmasını, yıpranmasını, zayıfladığını sağlıyor. Böylece onları daha kolay, çabuk devrimin koşullarını hazırlıyor.

Kitleler ayaklanmayı uzun süre ayakta tutacak denli devrimci, güçlü ve kararlı. Kitleler en etkin ve en güçlü oldukları anı yaşıyorlar. Devrimi, bu devrimci kitleler yapacaktır.

Ayaklanmanın hedefe ulaşması, bunda işçi sınıfının daha etkin rol oynaması ve öncülük etmesine bağlıdır.

Toplumsal ayaklanmalara, milyonların katılması ve ayaklanmaların uzun sürmesi, bugünkü toplumsal sistemin ne kadar derin bir kriz içinde olduğunu ortaya koyuyor.

Kriz içinde olan yalnızca ayaklanmanın olduğu ülkeler değil, emperyalist-kapitalist sistemin kendisi kriz içinde. İşçi sınıfının ve emekçi halkın kapitalizme karşı toplumsal başkaldırısı evrenseldir. Toplumsal olan evrenseldir. Mevcut toplumsal sistemin yerine, daha yüksek bir toplumsal sistemi geçirmeyi amaçlıyor.

Burjuvazi, eski toplumu ayakta tutmak için vahşi ve ahmakça yöntemlere başvururken, toplumsal devrim bu koşullar altında önlenemez bir güçle ilerliyor.

İzmirli Kadınlardan Şilili Kadınlara Selam

Şilili kadınların isyanının simgesi haline gelen ve birçok ülkede gerçekleştirilen, İstanbul'da saldırıyla sonuçlanan Las Tesis Dansı, 15 Aralık Pazar günü saat 15.00'da İzmir Alsancak Halk Bankası önünde gerçekleştirildi.

Şarkının Türkçe sözlerinin söylendiği esnada polis tarafından "devlet aleyhinde sözlerle yer verildiği" gerekçesiyle anonslar yapılmış olsa da, kadınlar dans performanslarını gerçekleştirmeye devam ettiler.

Las Tesis parçasını İspanyolca da söyleyen kadınlar Şilili kadınlara selam gönderdiler. Yoğun katılımı gerçekleştirilen etkinlik "Yaşamın Kadın Dayanışması" sloganları ve alkışlarla sona erdi.

Dans gösterisi esnasında herhangi bir polis saldırısı olmasa da, gösteriye katılan 25 kadın hakkında gözaltı kararı çıkarıldı. Mücadele Birliği Gazetesi ve Dünyaya Başkaldırıyoruz Dergisi okuru Deniz Cesurer'in de aralarında olduğu birçok kadın Güvenlik Şube'de ifadeye çağırıldı.

Buradaki işlemlerin ardından tüm kadınlar serbest bırakıldı.

Suçlu Biz Değiliz Suçlu Sizsiniz

Emniyette ifadelerinin ardından serbest bırakılan kadınlar, 19 Aralık günü Alsancak Halk Bankası Önünde, saat 18.00'da basın açıklaması yapacaklarını duyurdular. Ancak yapılmak istenen basın açıklaması yasaklandı.

Kadınlar durumu protesto etmek için yaptıkları kısa ajitasyon konuşmalarının ardından dağıldılar; ancak İzmir Barosu önünde yeniden toplandılar. Baro önünde yapılmak istenen açıklamayı da engelleyen polis, İzmir Barosu'ndan Özkan Yücel ve bir-

çok başka avukatın tepikisiyle karşılaştı. Avukatların Baro'nun kendilerine ait olduğu kamuya açık alan olmadığı ve açıklamanın engellenemeyeceği üzerine gerçekleştirdikleri tartışmalar sonuç verdi.

Burada okunan b a s ı n metninde İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanmadığı, kadınların nafaka hakkına

göz dikildiği, çocuk istismarı faillerinin yargı paketleriyle aklanmak istendiği, ailenin korunması adı altında boşanmaların engellenmeye çalışıldığı, kadın cinayetlerinin önünün açıldığı, toplumsal cinsiyet eşitliğinin müfredattan kaldırılarak erkek egemenliğinin artırıldığı ve Türkiye'deki kadınların Las Tesis dansını bunları protesto etmek amacıyla yaptığı belirtildi.

"Direnen kadınlar dünyada her yerde erkek-devlet şiddetine karşı sokakları danslarıyla özgürleştirilmeye, yaşamak istiyoruz çılgınlığı büyütme, şiddetsiz, eşit ve özgür bir dünya için mücadele etmeye devam edecek. Bu isyan dalga dalga yayılacak; çünkü biz kadınlar biliyoruz ki suç bizde değil suçlu sizsiniz. Yaşamın kadın dayanışması" sözleriyle sona eren açıklamada, sık sık "Dünyada Her Yerde Kadınlar Direnişte", "Susmuyorum Korkmuyorum İtaat Etmeyiz", "Kadınları Değil Katilleri Yargıla" sloganları atıldı.

Açıklama alkışlarla sona erdi.

Maraş'ta, Zindanlar'da, Roboski'de Yaşanan KATLIAMLARI UNUTMAYACAĞIZ!

Ülkeler vardır, tarihleri insanlığın gelişimine sunduğu değerleri ile insanlığa yaptığı katkıları ile doludur. Ülkeler vardır, tarihlerine geçen kayıtlı her gününde katliam ve kan yazılıdır. Zorbalar tarafından gerçekleştirilen katliamlarda toprağa dökülen kan lekeleri hafızalardan silinmez.

İşçi-Emekçi-Kadın-Alevi-Kürt'ün suç kabul edildiği her Kürd'ün terörist sayıldığı bir ülkede ne özgürlük ne adalet TC devletinden bekenilemez. Aradan geçen onlarca yıllık zamanda ne Maraş, ne Roboski, ne de 19 Aralık Zindan katliamı unutulmaz" denilen açıklamada, 1978 Maraş, 2011 Roboski ve 2000 zindan katliamları anlatıldı.

Açıklama, "Nasıl ki zulmün ve katliamların nedenleri ve sonuçları bitmeden hep aynı kalıyorsa, yaratılan ve yaşatanlar hep aynı sınıftansa, biz özgürlük, adalet, eşitlik arayanlar da birlikte ateş topu olup zallimlerin üstüne yürüyeceğiz. Kan lekeleri sokaklarımızı, meydanlarımızı, evlerimizi işaretliyorsay bizlerde örgütlü gücümüzle sarsılmaz devrimci irademizle mücadele edip savaşmalıyız.

Maraş-Roboski Katliamlarını Unutmayacağız! 19 Aralık Zindan Katliamını Unutmayacağız!" denilerek sona eriyor.

Unutmayacağız!..

DKP/BÖG, MKP, TKP-ML, TİKB, TKEP/L Avrupa Komiteleri Aralık ayı katliamları için bir açıklama yayınladılar ve "Maraş'ı, 19 Aralık Cezaevleri Katliamını, Roboski'yi unutmamak, unutmayacağız!" dediler.

Katliamların nasıl yaşandığının anlatıldığı açıklama "Bir bütün olarak şu gerçek ortadadır: Sermaye sınıflarının iktidarında katliamlar, gözaltında kaybetmeler, cezaevlerinde işkence, işçi sınıfının hak gaspları, Kürd ulusuna karşı saldırılar dün de, bugün de hızından bir şey kesmeden devam etmektedir" denilen açıklama, yarıbaşımızdaki Rojava devrimi'nin bir kazanım olduğunu, Türk devletinin bu kazanımı yok etmek istediğinin altını çizdikten sonra, "Kürtler ve Rojava'da bulunan devrimci ve komünistler bu bilinçle Türk devletinin ilerlemesine geçit vermemişlerdir.

Rojava'da yeni bir direniş destanı yazılmıştır. Bu büyük kazanımı, ne Türk devleti, ne de emperyalist güçler teslim alamayacaklardır. Maraş, 19 Aralık Cezaevleri Katliamı ve Roboski'nin Hesabını Soracağız! Yaşamın Rojava Direnişimiz! Emperyalizme, Faşizme ve Sömürgecilğe karşı TEK YOL DEVRİM" denilerek bitiriliyor.

Editör

SERMAYENİN ŞERİAT ÖZLEMİ

Baş tarafı 1. sayfada

“Hangi sebeple olursa olsun Kur’an’ın emirlerini yok saymak, hafifletmek veya hükümsüz kılmak bir Müslümana yakışmaz. (...) Çünkü bir Müslüman; dinini hayatın şartlarına göre değil, hayatını inancının esaslarına göre uyarlamakla mükelleftir. Şayet insan inandığı gibi yaşamazsa, bir süre sonra yaşadığı gibi inanmaya başlar. Din, kişinin hayatına nüfuz etmezse, kişi zamanla yapıp ettiklerini dinleştirmeye yanılsına düşer. Bunun için İslam bize göre değil, biz İslam’a göre hareket edeceğiz. Neşimimize ağır gelse de hayatımızın merkezine dönemin koşullarını değil dinimizin hükümlerini yerleştireceğiz”

Siyasi iktidarın başı, açık açık söylüyor, hayatlarını dini inanca uyarlayacaklarını, İslam’a göre hareket edeceklerini ve hayatlarının merkezine İslam’ın hükümlerini yerleştireceklerini. Daha ne desin! Plan ve amaçlarının İslami şeriatı getirmek olduğunu daha açık nasıl anlatsın!

Şeriat’ın, şeriatçıların ne mal olduğunu anlamak için uzağa gitmeye gerek yok, İdlib’de Alevi bildikleri insanların kafasını kesip Asi nehrine atanlara, onları bir binanın yüksek katlarından canlı canlı atanlara bakmak yeter. Zaten bu katliamları yapan katil sürülerinin arkasındaki gücün dinci faşist iktidar ve faşist devlet olduğunu dünyada bilmeyen kaldı mı, diye de sorulabilir.

Bunlar biliniyor ve sadece bunları söylemek, tek başına, artık bir şey ifade etmiyor. Asıl mesele, bu toplumsal değişimin kimin plan ve özlemi olduğunu ortaya çıkarmak; emekçi sınıfları, Alevileri, proletaryayı bu konuda iki anlama getirecek biçimde aydınlatmaktır.

Denebilir ki, her şey çok açık değil mi, bu plan ve istek dinci faşist iktidarın ve özellikle de onun başındaki adamındır.

Böyle düşündüğünde ya da söylendiğinde yanığı da başlamış olur. Öncelikle söylemek gerekir ki, bütün bu değişim isteğini RTE’ye, hatta onunla birlikte etrafındakilere bağlamak, asla sahip olmadıkları güç ve önemi onlara yüklemek, onları “büyük adam” katına yüceltmek, ona ve onlara “tarihte eşi görülmemiş kişisel bir girişkenlik gücü yükleyerek büyütme” olur.

Bu birinci nokta. İkincisi, yine her şeyi onlara yüklemek toplumu cahiliye dönemine sürüklemek isteyen asıl sınıf güçlerini; planın asıl yüklenicilerini, tekelci sermayeyi ve emperyalist güçleri kitlelerin gözünden kaçırmak olur.

Evet, şeriat toplumu kurma planının arkasındaki asıl güçler tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güçlerdir.

RTE ve etrafında, dinci faşist iktidar biçiminde toparlanmış, hepsi de son derece sıradan, cahil ve yeteneksiz adamlar kalabalığına gelince... Şunu biliyoruz ki, sınıf savaşımı kaba ve sıradan birilerinin burjuva egemenliğin en tepesine oturacakları koşulları yaratılabilir. Bu gün karşılaştığımız durum da budur. Türkiye ve Kürdistan’da birleşik devrimin gelişimi bu koşulları yaratmış ve sonuçta, bilgi birikimi, kültür, eğitim, yetenek, vb vb bakımından son derece sıradan, kaba, cehaletli ölçüsünde de gaddar bir insanı tekelci sermaye egemenliğinin başına taşımıştır.

Nedeni basit: Sınıf savaşımı bir toplumsal devrim noktasına geldiğinde, tekelci sermaye sınıf ve emperyalist güçler, her yönden gelişmiş liderlere değil, devrimi bastırmada son derece hoyrat, acımasız, kıyııcı, cesaretini bilgisinden değil, cehaletinden alan insanlara ihtiyaç duyar. Meseleye böyle yaklaştığımızda şu yalın gerçek karşımıza çıkar: Hayattaki burjuva liderlerden hiçbiri, proletaryaya, emekçi sınıflara, Kürt halkına, Alevilere karşı savaş; kısaca birleşik devrim karşı savaş kural tanımaz biçimde, gaddarca ve kıyııcılıkla yürütme konusunda onunla yarışamazdı.

Koç ailesinden Sabancılar, ABD’den Almanya’ya, Fransa’dan İngiltere’ye kadar sermaye adına kim varsa hepsinin RTE’nin arkasında hizalanmalarının nedeni budur. Katiller sürüsüne dönmüş dinci gerici, dünya burjuvazisinin komünizme, proleter ve halk devrimlerine karşı kullandığı bir kalkan, bir bariyerdir. Bu yüzden, çağımızda emperyalist güçler ve her ülkenin burjuvazisi her zaman dinci gericiyi desteklemiş, yaygınlaştırmaya çalışmış, bunun için büyük paralar harcamıştır. Henüz “Veliht” ilan edilmeden önce, Suudi Prens Salman:

“İtişaklarımızın talebi üzerine Müslüman

dünyasında Kur’an okulları ve camilerin kurulması ile vahabiliğin yayılmasına yatırım yaptık’ itirafında bulundu.

“Veliht prens, bu operasyonun amacının Sovyetler Birliği’nin Müslüman dünyasındaki etkisinin yerleşmesini engellemek ve sonuç olarak komünizmin ilerleyişini önünde baraj oluşturmak olduğunu ifade etti.”

Hakkını vermek gerekirse, Suudi Veliht Prens, zamanında, “Bilal’in anlayacağı gibi” anlatmış: Amaç, “Sonuç olarak komünizmin ilerleyişini önünde baraj oluşturmak”

Burada bir parantez açmak yerinde olacak. Öyle anlaşılıyor ki, dinci gericilerden “müttefik” ko-tarmaya çalışan sosyal reformistler ve oportünistler, bazı gerçekleri Bilal’den daha zor anlıyorlar. Ama biz devam edelim.

Görüldüğü gibi, dine dayanmak, dinci gericiyi desteklemek, bu sürülerden katil orduları yetiştirmek emperyalist sermaye önderliğinde dünya burjuvazisinin politikasıdır. Bu, dünya burjuvazisinin, bir başlangıç noktası bulmaya çalışırsak, ikinci dünya paylaşım savaşından bu yana; yani komünizme karşı savunma pozisyonuna düştüğü yıllardan bu yana izlediği politikadır.

Kitleleri ahmaklaştırma, ahmaklaşmış kitleleri “din, aile ve mülkiyeti korumak” adına komünizmle korkutma; dünya burjuvazisinin komünizme karşı kullandığı son sığınaktır.

“Kuşkusuz ki, burjuvazi, yığınların ahmaklaşmaktan, ancak onlar tutucu olarak kaldıkları sürece korkabilir; zekalarından ise onlar devrimci olur olmaz korkmaya başlar” (Marx)

İnsanlık, kapitalizmden komünizme geçişle karakterize olan toplumsal devrimler çağına girmiştir. Devrimci durum dünya çapında olgunlaşmış ve ayaklanmalar tüm yeryüzüne yayılmış durumda. İşte bu koşullarda dünya burjuvazisi ve onun bir parçası olarak Türkiye tekelci sermaye sınıfı, zeki, düşünen, sorgulayan değil, ahmak yığınları ihtiyaç duyarlar.

RTE’nin açığa vurduğu şeriat özlemine bu açıdan bakılmalıdır. Bu, vasat bir adamın ve onun etrafındakilerin kendi başlarına alabilecekleri bir karar, uygulayabilecekleri bir politika değil. Bu işin

arkasında tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güçler var.

Bu planı Türkiye ve Kürdistan’da uygulamanın kolay olmadığını, ancak oluk oluk kan akıtılması pahasına uygulamaya geçirilebileceğini tekelci sermaye sınıfı ve dinci faşistlerin başı da bilir.

Bu yüzden, Erdoğan’ın açıklaması yeni bir katliamın, hatta katliamlar dizisinin habercisi olarak görülmelidir. Başarıp başaramayacakları sınıf savaşının ve birleşik devrimin gelişimine bağlıdır ama dinci faşistlerin hazırlık, amaç ve planlarının bu yönde olduğundan kuşku duymak artık ahmakların işidir. Alevilerin kapılarına koyulan işaretler haberci adımlardır.

Karamsar değil aksine son derece iyimser ve umutluyuz. Başaramayacaklar! Tekelci sermaye sınıfı ve dinci faşist iktidarın bu yönelimi, güçlü olduklarının değil, güçsüz ve savunmada olduklarının göstergesidir. Bunu kendileri de biliyor ve bu yüzden başta gençlik olmak üzere, toplumun büyük bir kesiminin dinci gericiye, ahmaklaştırma çabalarına karşı sert bir karşı koyuş içinde olmalarından yakınıyorlar.

Tekelci sermayenin ve dinci faşist iktidarın planlarına karşı koymanın tek yolu, birleşik devrimi güçlendirme; dinci faşistlerin anlayacağı dilden konuşma hazırlıkları yapmaktır. Bu süreçte, emekçi sınıfların, proletaryanın en büyük düşmanı, bu hazırlıkları sekteye uğratacak barışçı, uzlaşmacı söylem ve yaklaşımlardır.

Emekçi sınıflar, Kürt halkı ve özellikle de Aleviler, hazırlık ve düşmanla kararlı mücadele azimlerini yumaşatan, tavsatın barış, uzlaşma gibi söylemlere asla prim vermemelidir. Dinci katil sürülerinin fırsatını bulduklarında nasıl bir vahşet uygulayacaklarını Maraş’tan, Çorum’dan ve günümüzde Suriye savaşından biliyoruz.

Tekelci sermaye sınıfı, dinci faşist iktidar ve emperyalist güçler, birleşik devrimi önlemek için şeriat düzenine sarılacaklarını itiraf etmiş bulunuyorlar.

Birleşik devrimin zaferi, heveslerini kursaklarında bırakacak!

“Asla Teslim Olmayacağız”

19 yıl geçti aradan... O katliam günlerinde doğan bebekler yetişkin oldu... Ancak geçen onca yıla, onca olaylara rağmen 19 yıl önce yaşanan zindan katliamları ve 4 gün boyunca süren zindan savaşları unutulmadı, onlarca yıl geçse dahi unutulmayacak...

Bir gece vakti geldiler... ellerinde onlarca yılın karanlığı ile zindanlardaki devrimci tutsakların seslerini susturmak, parmaklıkların ardından halklara yayılan umudu ve yaşamı yok etmek istediler.

Dışarıda bir taraftan ekonomik kriz, diğer taraftan işçilerin, emekçilerin eylemleri sistemi sarsarken, emperyalist kapitalist sistem, ayakta kalabilmek için işçi ve emekçi halkları, Kürt halkını, Alevileri kontrol altında tutmak zorunda idi. Ve bunu yapabilmek için de, zindan duvarlarından dışarı yayılan ışığı yok etmek zorunda!..

Ulucanlar Zindanı katliamı ile yaptığı provanın ardından başlıyor büyük bir katliamın hazırlıkları. Önce AB ve ABD’de emperyalist efendilerden onay alıyor, ardından yüzlerce ceset torbası hazırlanıyor...

Takvimler 19 Aralık 2000’in ilk saatlerini gösterdiğinde başlıyor 20 zindanda birden eş zamanlı katliam.

Devrimci tutsaklar bu saldırıyı bekliyorlardı elbet. Ve gelecek saldırıları karşılamaya hazırlıyorlardı.

20 zindanda birden çatılar-duvarlar iş makineleriyle delinerek, devrimci tutsaklar silahlarla taranarak, kimyasallarla yakılarak, gaz bombalarıyla boğularak saldırıya geçildi. Çanakkale ve Ümraniye zindanlarında çatışmalar 21-22 Aralık tarihlerine kadar sürdü. Kurşunlara karşı zafer halayına duran, “Asla Teslim Olmayacağız” diyen, “Asıl Siz Teslim Olun” diye haykıran devrimci tutsaklar enkaza dönen zindanlardan başları dik çıktılar.

Bayrampaşa Zindanı’nda ilk vurulararak ölümsüzleşenlerden biri idi Murak Ördöçki... Yoldaşlarının “Kaptan”ı, kombatımızdı o...

28 devrimci tutsağın katledildiği, yüzlerce tutsağın yaralandığı katliamın ardından F tipi zindanlara götürülen tutsaklar burada 6 yıl süren ve 122 tutsağın ölümsüzleştiği, binlerce sinin sakat kaldığı Ölüm Orucu eylemine başladılar.

19 yıl önce yaşanan saldırıda Bayrampaşa’da: Murat Ördöçki, Cengiz Çalıkoparan, Ali Ateş, Mustafa Yılmaz, Fırat Tavuk, Aşur Korkmaz, Nilüfer Alcan, Şefinur Tezgel, Yazgül Güder Öztürk, Gülser Tuzcu, Seyhan Doğan, Özlem Ercan; Ümraniye’de: Ahmet İbili, Ercan Polat, Umut Gedik, Ata Akçagöz, Rıza Poyraz; Çanakkale’de: Fidan Kalşen, Fahri Sarı, Sultan Sarı, İlker Babacan; Bursa’da: Murat Özdemir, Ali İhsan Özkan; Çankırı’da: İrfan Ortakçı, Hasan Güngörmez; Uşak’ta: Berrin Bıçkılar, Yasemin Cancı; Ceyhan’da: Halil Önder ölümsüzleşti.

Tüm zindan savaşçıları saygıyla bir kez daha selamlıyoruz.

19 Aralık'ı Unutturmayacağız! Zaferi Biz Kazanacağız!

Baskı ve zulmün olduğu her yerde isyan var olacak, mücadele sürecektir. İşçi ve emekçilerin mücadelesini durdurmak, onlara korku salmak ve zulme boyun eğmelerini sağlamak için sermaye devletinin kullandığı en önemli tehditler ev baskınları, gözaltılar yapmak, katletmek ve tutsak etmektir.

İçimizdeki öncülerimiz olarak bizleri hem yalnız bırakmak hem de korkutmak için saldırılar. Grevlere, toplumsal eylemlere, kadınlara, gençlere, Gezi eylemcilerine, OHAL bahanesiyle hemen her muhalif eve yapılan saldırıları hepimiz yaşadık. Bundan dolayı zindanlar, devrimci mücadelesinin en sert şekilde yaşandığı yerlerdir. Toplumsal mücadele yükseldikçe, sokaklara taşırken, zindanlar mücadelelenin en önemli alanlarından biri haline gelirler. Faşizm toplumu sindirmek, öncülerini, aydınları emekçilerden koparmak için tecriti daha da daraltmaya çalışır. Devrimciler ise bu tecriti parçalamak ve emekçilere ulaşmak için sürekli bir mücadele verirler.

Zindanlar tarihi tecrite karşı mücadelelerle doludur. F tiplerine ve ağır tecrit koşullarına maruz kalan tutsaklar her zaman mücadele ettiler, ediyorlar. Sermayenin hasta tutsakları ölüme mahkum etmesi, her fırsatta işkenceye başvurması sınıf kininden ve sınıf düşmanlığındandır.

Tam 19 yıl önce, 19 Aralık 2000’de devlet, yirmi zindana eş zamanlı olarak, kepçelerle, dozerlerle ve ağır silahlarla saldırı. Aynı zamanda dışarıdaki tüm devrimci ve demokratlara operasyonlar düzenledi. 4 gün süren bu savaşta 28 devrimci tutsak ölümsüzleşti. Yüzlercesi yaralandı.

İki yıldır planladığı, adına “Hayata Dönüş Operasyonu” dediği katliamı, ilk anından itibaren, tam bir askeri gösteri halinde, tüm televizyon kanallarından naklen yayınladı. Operasyon içeriği olduğu kadar dışarıydı. Faşizm, ileride alınacak ağır ekonomik kararlardan önce işçi ve emekçilere bir göz dağı vermek istiyordu. Patronların devleti İMF ile stand-by anlaşması yapacak, her zaman olduğu gibi bütün yükü emekçilere yükleyecekti. İşsizlik ve yoksulluk kaçınılmazdı. Devletin en yetkili ağzı “Cezaevlerine hakim olmayan sokağa hakim olamaz!” diyordu. Emekçilere hemen bir mesaj vermek gerekiyordu. Kendi itiraflarıyla, “denetimi sağlamak için” devrimci tutsaklara saldırılar. Faşizm, “Eğer buradaki devrimciler gibi bana karşı çıkmaya kalkarsanız sonunuz böyle olur” diyordu.

Devrimciler, mücadeleleriyle sınıf kardeşlerine sesleniyor, faşizme cevap veriyordu. “Korkmayın, bizler sizinle, korkmuyoruz, faşizme teslim olmayın, biz olmayacağız!”

F tipi zindanlarına zorla nakledilen, tecrit sistemini kabul etmeyen devrimciler faşizme bir tokat daha attı. Devletin ölüm orucundakileri kurtarmak bahanesiyle başlattığı katliamdan sonra yüzlerce tutsak tek başına, hücrelerinde ölüm orucuna başladı. Ölüm orucularında 122 devrimci hayatını kaybetti. Bu eylem, faşizmin devrimcilere diz çöktüremeyeceğini tüm işçi ve emekçilere ilan etti.

19 Aralık bu topraklardaki mücadele tarihinin milatlarındandır. Sermayenin devletinin işçi sınıfına ve onun öncülerine açık savaş ilanıdır. Hitlerin gaz odalarını aratmayan kimyasallar ve ağır silahlarla saldırı, devrimci tutsakları diri diri

yaktığı tarihtir. 19 Aralık, devrimci tutsakların “Ölürüz ama asla teslim olmayız, asıl siz teslim olun!” dedikleri ve dört gün boyunca bütün gücüyle saldıran devlete karşı savaşçıları gündür.

19 Aralıkla başlayan bütün bu mücadelede faşist devlet devrimci iradenin karşısında kaybetti. Onlarla birlikte uzlaşmacı, reformist çevreler de devletin yanında yer alarak, eylem alanlarından çekilerek ve faşizm karşısında diz çökerek kaybettiler.

Bir yılda 129 bin operasyon yaptıklarıyla övünenler, ne kadar büyük bir gücün karşısında olduklarını da itiraf etmiş oluyorlar. Sermayenin devleti, hızla yoksullaşan toplumun büyük çoğunluğunun öfkesiyle köşeye sıkışmış durumda. Baskılar, saldırılar, tutuklamalar ömrünü uzatmaya yetmiyor. Tüm faşist saldırılara rağmen ne dışarıyı ne de içeriği teslim alabiliyor.

İşçiler, emekçiler ve ezilen halklar her fırsatta sermayenin yaratmaya çalıştığı korku duvarını aştıklarını gösteriyorlar.

Yirmiden fazla ülkede ayağa kalkmış emekçilerle birlikte atıyor yüreklerimiz. Ayaklanmanın ayak sesleri kulağımızda.

Zindanlarımız Bize Vız Gelir!

Baskılar, Gözaltılar, Tutuklamalar Bizleri Yıldırmasın! Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!

Zindanları Yıkacak, Zaferi Biz Kazanacağız!

İzmir Mücadele Birliği Platformu

DEVİRİM FIRTINASINDA PROLETARYA

Özgür Güven

Dünyada bir kez daha güçlü bir devrim fırtınası esiyor. Bu dalga bazı yönleriyle 2011'dekinden daha farklı ve onu aşan bir özelliğe sahip. 2011'in en belirgin özelliği, kitlelerin, büyük kentlerin ana meydanlarını işgal ederek, değişim isteklerini bütün dünyaya ilan etmeleriydi. Bu sefer dalga daha derinden ve daha güçlü. Kitleler sokaklara çıktıklarında, doğrudan iktidarın simgesi olan kurumlara yöneliyor ve ne iktidardakilerin reform vaatlerine ne de anayasal hayallere kapılmadan bildikleri yolda ilerliyorlar.

Bunda, harekete damgasını vuran sınıfın etkisi büyük. Bu sefer hareketi sürükleyen sınıf proletarya ve toplumun en yoksul, en alt kesimleri. Oysa 2011'deki dalgaya damgasını vuran, hareketi sürükleyen, ağırlıklı olarak, küçük burjuvazi olmuştu. Yine 2011'de kitleler meydanları zapt ettiğinde, bugüne kıyasla hükümetler daha iyi durumdaydı. Oysa bugün sistem krizi çok daha derin, hükümetler çok daha fazla borçlu, toplumsal çelişki ve çatışmalar daha da sertleşmiş, toplumsal kutuplaşma daha geniş kesimleri kapsayarak daha da derinleşmiş durumda. Hükümetler hükmedemediği için daha çok şiddete ve zora başvuruyor, ancak şiddet de artık istedikleri sonucu vermiyor, kitleler sokakları terk edip evlerine geri dönmüyorlar. Sınıflar mücadelesinin sertliği, uzlaşmacıların, ara yolcuların iyice güçten düşüp zayıflamaları sonucunu yaratırken, sınıf mücadelesi devrimci sınıf mücadelesi düzeyine yükselmiştir. Bu nedenle kitleler bir kez ayağa kalkıp yangın bir kez başladıktan sonra, düzen güçleri ne yaparlarsa yapsınlar, yangını söndüremiyorlar.

Bugün harekette egemen olan yine kendiliğindenlik, ama durum eskisinden çok farklı. Nüfusun kentlerde yoğunlaş-

ması ve internet, sosyal medya üzerinden hızlı ve kolay iletişim, devrimle karşı devrim arasındaki sınırları alabildiğine sili-likleştiriyor. Bu koşullarda şekillenen bilinç ve duyarlılık, sıradan hayatlarla devrimci kitleler arasındaki sınırları da belirsizleştiriyor. Kentlerde yoğunlaşan nüfus, toplu taşıma araçlarında, kuyruklarda, işyerlerinde vb. insanlar arasındaki teması ve karşılaşmayı neredeyse sürekli hale getiriyor. Bu iççelik ve temas, çeşitli sınıf ve katmanların birbirlerinden etkilenmelerini de kolaylaştırıyor; devrimle karşı-devrimin tabanı arasındaki geçirgenliğe olanak verirken, kenarda duran, olayları izlemekle yetinenlerin ve kararsızların sayısını azaltıyor. Öyle ki, bir sağanak ve su baskını, bir kadın cinayeti ya da her hangi bir toplumsal olay, otobüsü, vapuru ya da insanların bir arada bulun- mak zorunda oldukları her hangi bir yeri tartışma ve ayrışma alanı haline getirebiliyor. Sıradan hayatların bu türden tartışmaların ve kutuplaşmaların dışında kalmaları neredeyse imkansız halde.

Kitlelerin maddi yaşam koşullarındaki hızlı bozulma, yoksullaşma sonucu çelişkilerin keskinleşmesi sonucu, kavga patlak verdiğinde on milyonlar kavganın içine atılıyor. Toplumsal yaşamın içinden filizlenip gelişen bu hareketin potansiyel gücü öylesine büyük ki, bu yüzden harekete örgütsel-kadroslar biçim vermek oldukça zor. Çünkü, kitlelerin bilinci-egitimi sözkonusu olduğunda bilinç, bilgi kuramsal bir bütünlükten biçiminde gerçekleşmez. Milyonlarca insanın harekete katılımı, sonuçta hepsi de maddi yaşam koşullarından doğan, çok farklı neden ve bilinç durumuna dayanır. Bilinç, burada su baskınlarına, çevre yıkımına, işten atmalara, madenlere, taş ocaklarına HES'lere, JES'lere, kentsel dönüşüm deneni yıkımlara vb vb birbirinden kopuk

parçalar halinde karşımıza çıkar.

Olayların etkisi altında sıçramalı gelişim gösteren halk hareketi çok hızlı oluyor. Kitleler, toplumda sürekli derinleşen kutuplaşma nedeniyle, bu parçalı bilinçten çok daha ileri bütünsel bir değişimin zorunlu olduğunu, bizzat kendi deneyimleriyle öğrenmeye başladılar bile. Burada proletaryanın konumu ve sınıfsal özellikleri daha çok önem kazanıyor. Çünkü, yukarıda sıradan hayatlar diye ifade ettiğimiz kesimlere göre proletarya, işsizlik korkusu, ağır sömürü ve çalışma koşulları, düşük ücretler, örgütlenmeye yatkınlığı ve en önemlisi, üretimdeki yeri itibarıyla fazlasıyla çok daha hızlı öğrenme, bilinçlenme yeteneğine sahiptir.

Proletaryanın üretim sürecindeki yeri ve üretim araçları karşısındaki konumu onu, hem hareketin bütünleştiricisi yapıyor, hem de hareketin daha ileri gitmesini sağlayacak görevlerle donatıyor. Proletaryanın üretimdeki konumu, hareketin ekonominin çarklarına dek yayılacağına güvencesi. Sistemin temel çelişkisi olan emek-sermaye çelişkisi ve bu temelde yükselen diğer toplumsal çelişkiler nedeniyle toplumda yaşanan karışıklık ve kutuplaşma büyük oranda gelişmiş olsa da, fabrikanın içinde bir kutuplaşmadan pek söz edilemez. Aksine, yaşanan süreç sınıfın birliğini hem fabrika içinde hem de daha geniş ölçekte pekiştirmeye, geliştirmeye hizmet ediyor. Bu durum, en kritik zamanda, proletaryanın ana görevleriyle devrimde öne çıkmasının ve sonucu belirlemesinin nedenidir.

Ayrıca, proletarya 2011'de yaşanan Occupy ya da Gezi benzeri kalkışmalara damgasını vuran küçük burjuva ara yollar gibi eylemler bitince yeniden eski yaşamlarına dönme olanaklarına sahip değil. Bu nedenle proleter hareket daha

durgun görünse ve hareketin keskinleşip daha radikal bir çizgiye kayması biraz yavaş olsa da anlık, tepkisel çıkışlardan uzak, kararlı bir yükseliş içinde. Proletarya, ana görevleriyle, devrimin en kritik anında serbest bırakılmak üzere enerji biriktirmeyi sürdürüyor.

Bugün artık hareketin başladığı her yerde, 2011'den farklı olarak harekete proletaryanın damgasını vurmaya başladığı görülüyor. Proletaryanın hegemonyası, bizim dediğimiz biçimde değil, ama bir başka biçimde hayata geçtiği söylenebilir. Önümüzdeki süreçte proletaryanın daha en başından hareketin başında yer alması güçlü bir olasılık. Kendiliğinden hareket, zaferin güvencesi olan siyasi, askeri, örgütsel sorunlara çözüm bulamaz, bu açık. Ve proletarya burada, kendisini hareketin başında bulduğunda, devrimin bu en temel sorunlarına cevap vermek zorunda kalacaktır.

Bu genel değerlendirme üzerinden bu coğrafyaya dönersek, birleşik devrimimiz açısından da tablo benziyor. Anketler insanların geleceğe dair planlar yapmaktan neredeyse tamamen vazgeçtiğini gösteriyor. Uzun vadeli ya da bir yıl sonrasına dair planlardan geçtik, bir kaç ay sonrası için bile "kim öle, kim kala" diyorlar. Bu ruh hali, sert, radikal bir kavganın, sıçramalı bir dönüşümün işareti. Bu yeni dalganın Gezi gibi olacağını da kimse beklemez.

Bizde de proletarya, kendisini hareketin başında bulur bulmaz, devrimin en temel sorunlarına çözüm bulmak zorunda kalacak. O zaman da kaçınılmaz olarak bu sorunlara cevap bulabileceği bir adres arayışına girecektir. Sınıfın ileri kesimleri bu arayışa başladı bile. "İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi", henüz girişim olsa da bu arayışın bir sonucudur. Ancak burnu iyi koku olan burjuva sendikacılar bu "gi-

rişim" karşısında hemen harekete geçtiler, öncü işçileri sendikalardan ve üretim alanlarından atarak, sınıfla bağlarını koparmak amacıyla tasfiye etmek için düğmeye bastılar bile.

Dinci-faşizm bu yeni dalgaya en zayıf olduğu dönemde yakalanıyor. Zayıflıktan kastımız sadece oy oranlarındaki düşüş ya da tabanındaki dağılıma değil. Bunlar bir süreden beri zaten var. Buna ilaveten devlet bürokrasisi içinde ciddi bir kutuplaşma var. Silahlı bürokraside komuta kademesiyle alt kademeler arasında güvensizlik var. Bununla beraber devlet bürokrasisi içinde de ciddiye alınması gereken bir kutuplaşma var. Bu durumda ipin ucu bir kaçarsa, Saray'da güvende olduğunu zanneden RTE, en sert tekmeleleri en yakınında bulunanlardan yiyecektir. Ama dinci-faşizm en tepedekilerden bir kaçını kitlelerin önüne atarak kendisini kurtaramaz. Çünkü kitlelerin öfkesi sadece kişilere değil, kurumlara da yöneldiği, yöneleceği için bir kaç kurbanla paçayı kurtarmaları mümkün olmayacaktır.

Burada asıl tehlike, küçük burjuva uzlaşmacı hareketten gelecektir. İstisnasız hemen hepsi "faşizmi geriletmek", "tek adam diktatörlüğüne son vermek" adına, en tepedeki bir kaç kurbanla yetinerek bayraklarını toplayıp, tıpkı Gezi'de olduğu gibi evlerine dönmeye çalışacaklar; en kritik anda proletaryayı yalnız bırakacaklardır. Proletarya, kendi saflarına sızan bu küçük burjuva oportünizm kan-serinden kurtulmak için bundan daha güzel fırsat bulamaz zaten. Sırtındaki bu ağır yükten kurtulduğunda proletarya, emeğin kurtuluşu yolunda çok daha kararlı ve çok daha hızlı ilerleyecektir.

19 Aralık'ı Unutma Unutturma!

İHD İzmir Şubesi, 19 Aralık 2019 günü saat 12.30'da, Buca Cezaevi önünde toplanarak 19 Aralık Katliamı anması gerçekleştirdi.

Sık sık "Susma Haykır İşkenceye Hayır" sloganlarının atıldığı anmada basın metnini İHD adına Caner CANLI okudu. Okunan basın açıklamasında 19 Aralık Katliamının tarihçesine değinildi, katliamdan günümüze kadar herhangi bir failin yargılanmadığı belirtildi.

Kamuoyuna ve devlet yetkililerine yapılan çağrıda:

- Tutsakların insan onuruna saygı gösterilmesi;
- Katliamın sorumlularının yargılanması;
- Tutuklu ve hükümlülerin haklarını kısıtlayan, onları yaralayan, öldüren, işkence yapan kamu görevlileri hakkında dava açılması;
- Tutsakların aileleriyle, avukatlarıyla, dış dünyayla iletişimlerinin engellenmemesi;
- Tecrit uygulamalarına son verilmesi;
- Hiçbir çocuğun cezaevine konulmaması;
- Cezaevindeki bebekli anne ve hasta tutsakların derhal serbest bırakılması talepleri dile getirildi.

Anma "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın" sloganıyla sona erdi.

Zindanlara İhtiyaç Duymayana Kadar...

İzmir İHD ve ÇHD 19 Aralık Katliamı anması için 19 Aralık günü saat 15.00'da Kırklar F Tipi Kapalı Cezaevi önündeydi.

Cezaevi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında bu ülkenin tarihinin Sivas'tan Çorum'a Maraş'tan 19 Aralık'a katliamlar tarihi olduğu, bir ülkenin tarihinin o ülkedeki emekçilerin işçilerin mücadelesinin de tarihi olduğu ve bu nedenle hapishanelerin de tarihine bakmak gerektiği söylendi.

"Şili'de işkence tezgahlarının kurulduğu hapishanenin adı 'Haysiyet', Uruguay'da ise yüzlerce Tupamaro gerillasının işkence ile öldürüldüğü hapishanenin adı 'Özgürlük'. Bizde de 19 Aralık 2000 yılında cezaevlerinde siyasi tutsaklara dönük gerçekleştirilen katliamın adı 'Hayata Dönüşü' denilerek, 19 Aralık Katliamının bilançosu verildi.

19 Aralık'tan bugüne, tipi ne olursa olsun hapishanelerdeki hak ihlallerinin değişmediği, bu hak ihalleriyle ilgili hukuk örgütlerine yüzlerce mektubun ve ölüm haberinin geldiği vurgulandı. Tutsakların sağlık hakkı, yayın hakkı gibi birçok haklarına ulaşamadığı söylenen açıklamada, "Bunların dün karşındaydık, bugün de karşısında olmaya devam edeceğiz. Ta ki insanlık bir gün hapishanelere ihtiyaç duymayacak bir toplumu, bir yaşam inşa edene kadar" denildi.

Eylem esnasında sık sık "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "İçerde Dışarda Hücreleri Parçala" sloganları atıldı.

Açıklamanın ardından cezaevi giriş kapısına karanfil bırakıldı ve açıklama alkışlarla sona erdi.

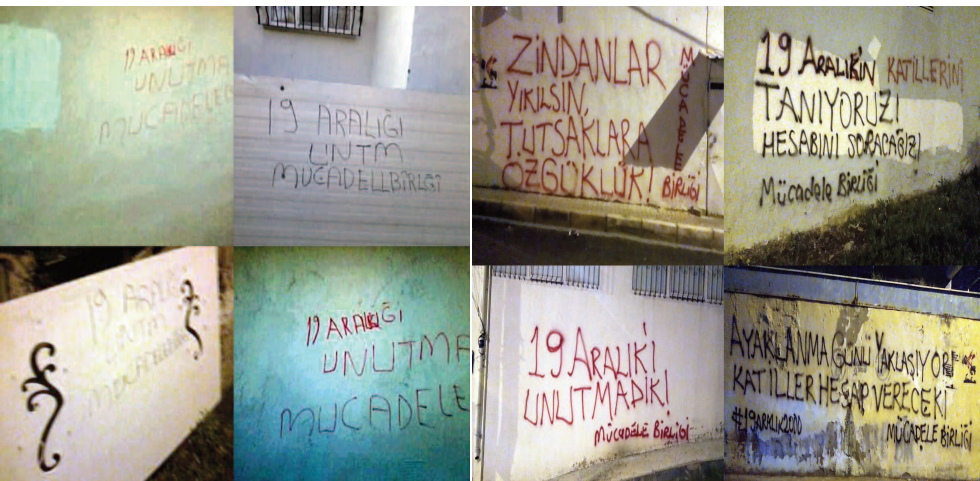
19 Aralık Katliamı İçin Yazılamalar

19 Aralık Katliamını anmak için Mücadele Birliği okurları çeşitli pankartlar astı, yazılamalar yaptı.

Devrimci Öğrenci Birliği, İstanbul'da DÖB imzalı, "Devrimciler Ölmez Devrim Davası Yenilemez! 19-22 Aralık" pankartı astı.

Gazi Mahallesi'nde de günler öncesinden "19 Aralık'ı Unutmadık" yazılamaları yapıldı. İzmir'de emekçi mahallelerinde Mücadele Birliği Okurları "Ayaklanma Günü Yaklaşıyor Katiller Hesap Verecek -19 Aralık 2000", "19 Aralık'ın Katillerini Tanıyoruz! Hesabını Soracağız", "19 Aralık'ı Unutmadık", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Murat Ördöçkü Ölümsüzdür" yazılamaları yaptılar.

Zindanları Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız!

"Silahsa Silah, Ölümse Ölüm, Korkmuyoruz"

Aynı yerinden kaç kez kanar insan? Zaman her şeyin ilacı mıdır? Geçmiş sadece geçmişte kalabilir mi? Kin ya da intikam her zaman kötü müdür?..

Takvimde hangi güne baksak kan ve acı var. Öyle ki, bir gün iki katliamla anılır oldu. Ancak bu mücadeleyi git-tiğe büyüttü. Safları belirginleştirdi.

41 yıl önce Maraş'ta devletin 19 Aralık 1978'de başlayan saldırıları 26 Aralık'a kadar tüm vahşiliği ile sürdü. Yaşları ilerleyen katliamcılar birbiri ardına günah çıkaradursun, yüzlerce kişiyi katledenler, kısa sürede çıkarılan aflarla serbest kaldı. Tıpkı zindan katliamında tetikçilere verilen cezaların geçen 16 yıla rağmen uygulanmaması ve zaman aşımından düşürülmesi gibi değil mi?

Maraş Katliamının sembol fotoğrafından biridir: öldürülmüş olan annesinin karnından çıkartılan bebeğin kurşunlanmış ufak bedeni. Doğmadan öldürülen bebeklerimiz var bizim. Yahut ev ahalisi katledilmemek için evi terk eden, ayak bağı olmasın diye evde bırakılan ninelerimiz. Vahşice parçalanarak kuyulara atılan analarımız, babalarımız, kardeşlerimiz var... Mahkeme kapılarında geçirilen yıllarda bir adalet çıkmadığını yazıyarak bir kez daha gördük. Zaman aşımları ve aflarla katil sürüleri yeniden güvenceye almıyordu. Devlet şu mesajı veriyordu: "Otoriteme karşı olan ve dayattığım tek bayrak, tek dil, tek dini kabul etmeyenlerin,

yaşam şekillerini değiştirmeyip, bana boyun eğmeyenlerin yaşam hakkı yoktur ve benim adıma kan dökülen egemenliğim boyunca ödüllendirilecek". Öyle de oluyordu elbette. Sivas katliamının 1 numaralı mağası nasıl evinde eceliyle ölebilirdi yoksa...

Bugün dünyanın her yanı alev altında. Devrimci bir ateştir yakılan. Kapitalist sistemin kendisini hedef alıp "sistem değişmeden sokaktan çekilmeyeceğiz" diyen halkların genel grev ve sokak çatışmalarıyla yazdığı bir tarih.

Kapı tıklatılsa ayaklanma çıktı sanıp polis, asker, piyon neyi varsa ortaya seren devlet, zindanlara, sokaklara, kadınlara, grevdeki işçilere, emekliye ayrılması gereken ama yaşa takılanlara, gençliğe, değerlerimize, geleceğimize karşı sürekli bir savaş açmış durumda.

Her gün operasyonlar, tutuklamalar, baskılar devam ediyor. Devletin tepesindeki, sermaye sahiplerine çağrılar yaparak, OHAL'de grev ilan edilmediğini ülkenin yeni sömürü alanları açılması için en uygun ülke olduğunu ilan ediyordu. Altın klozetleri olanlar, ejder meyveleri yiyenler asgari ücreti belirliyor, açlık isyanlarına kulaklarını tıkıyorlar. Sınıf da kendi gücünü topluyor, keskin mücadeleyi göze almayı işçi sınıfının gündemine sokuyor.

Kazan kaynıyorken, Aleviler yeniden hedefte. İzmir'de, Gazi Mahallesi'nde kapıları işaretlenen Aleviler, bunun artık bir ölüm kalım kavgası olduğunu farkında.

Gazi Mahallesi'nde bir Alevi kadın "ne söylemek istersiniz" diyen muhabirimize öfkeyle bakıyor ve gözünü kırpmadan ekliyor: "Silahsa silah, ölümse ölüm, korkmuyoruz"

GÖZLER İŞÇİ SINIFINA DÖNÜYOR

İ.Cevat Çetiner

İşçi sınıfı içinde gerçekleşmekte olan mayalanmanın, yaşanan krizin etkisiyle hızlandığı ve gözle görülür bir olgunluğa ulaştığı görülüyor. İşçi sınıfının içinde bulunanların ve yakından takip edenlerin bir süredir gözlemlediği, işçilerde,

Sendikacılara, sendika bürokrasisine güvensizlik,

Daha aktif, radikal mücadele, eylem talebi,

Sendikalardan ayrı, komitelerde örgütlenme arayışı,

Öncü, ileri işçileri ve onların inisiyatifini daha fazla sahiplenme,

Ekonomik-politik mücadeleye daha ileri bir bilinçle katılım sağlama,

Devlet sermaye ilişkisine dair daha berrak bir bilinç, belirgin hale gelmiş durumda.

İşçi sınıfı içinde, bu temelde yaşanmakta olan değişim ve gelişim, işçi hareketinin bir sıçrama gerçekleştirerek toplumsal mücadeleyi kendi hegemonyası altında birleştirmeyi sağlayacak niteliktedir. Bu çerçevede diyebiliriz ki, işçi sınıfı ve sınıf mücadelesi yeni bir sürece girmektedir.

Bize bunları söyleyen, tüm bu olguların tek tek işçi sınıfı içinde ortaya çıkması değil, Yeni bir nitelik durumunun varlığını gösteren şey, bu olgular arasında sıkı ve organik, karşılıklı etkileşime dayanan bir bağın olmasıdır. Yani, eski durumu ortadan kaldıracak olgunlukta, gelişmişlikte kendini var etmeye başlamıştır.

Bu yeni süreçte, sosyalist işçilere düşen sorumluluklar var. Hem gelişmeyi hızlandırmak hem de bu gelişmenin, en ileri, en devrimci sonuçları üretmesini sağlamak için. Ama önce, bu yeni sürecin işçiler arasında nasıl somutlandığına, dile geldiğine ve olgunluk düzeyine bakalım.

Bursa'da faaliyet gösteren Renault işçisi şöyle diyor;

"...Metal fırtınası sonrası Türk metal artık eskisi gibi olmayacağız, işçiyile hareket edip, söylediklerini dinleyeceğiz" gibi söylemleri hep dillendirdi. Ama bugün görülüyor ki sendika tekrar fabrika ayarlarına döndü. Neden. BİZ SEN-DİKAYI SIKIŞTIRAN NOKTADAN İZLEYEN BİR NOKTAYA ÇEKİLDİK? İşin takipçisi, en önemli parçası olduğumuzda bizim dediklerimiz dikkate alınmıyordu... Bugün Türk-İş kongresinde bir şeyler değişir mi dersiniz, bana göre değişmez. YİNE PATRONLARIN HÜKÜMETİN İSTEDİĞİ KİŞİ genel başkan olacak... Eğer bizim dediklerimizin hayata geçmesini istiyorsak, metal fırtınada yaptığımız gibi, TEKRAR BİRLİĞİMİZİ SAĞLAYARAK, patronların sesi olan sendikacılara siz bir kenara çekilin deyip İŞLERİ BİZİM HALLETMEMİZ gerek"

Kayseri'den bir işçi ise şöyle diyor, "...Sendikah olmak iyidir. Ama işçiler işten çıkarılırken sendikamızın ses etmemesi kötüdür. Grup grup işçiler zaman zaman sendika binasına gidip tepki gösteriyor. Ama etkisi büyük olmuyor. Sendika ise, 'Yapacağız, Edeceğiz' diye geçiştiriyor... Bunlar sendikacılığı işçinin haklarını savunmak için değil de MES-LEK olarak görüyorlar... Sendikaya muhalefet eden bir işçi ya da işçi kitlesini hemen iş yerinden sürgün ediyorlar. Ya da işten atmayla tehdit ediyorlar... Bunun için de BİZİM TABANDA İŞÇİLER OLARAK BÖYLE BİR SENDİKACILIK ANLAYIINI REDDETMEMİZ GEREKİYOR. İşçilerin hakkını savunan ve TÜM İŞÇİ SINIFININ HAKKINI KORUYACAĞI, işçilerin temsil yetisinin ve denetiminin daha çok olduğu... bir anlayış gerekiyor..."

İskenderun'dan bir işçi, aldığı evin borcunu ödemek için 10 yıl boyunca di-

diğini anlattıktan sonra, "...En güzel yıllarım borç ödemekle geçti. 10 yıl sonrada yapamadıklarım için borçlandım. Bir tatile gitmek, bir yerleri gezmek borçla oluyor. Bundan dolayı işçiler ses çıkaramıyor ama TOPLUMSAL PATLAMALAR OLACAĞINI DÜŞÜNÜYORUM... Sendikalar bu patlamalara öncülük edecek durumda değil... perspektif olarak sınıf mücadelesine iyi bakmıyorlar... bunlardan bir şey bekleyemezsin..." diyor.

Kocaali'nden bir metal işçisi ise, "...Ekonomik krizin karşısında insanca yaşayabilecek bir ücret istiyoruz. Bunun için de BİRLİKTE MÜCADELE PLATFORMLARI KURMALIYIZ, çünkü birlik olmalıyız. Kenara çekilince bir şey değişmiyor. Vergiler belimizi büktü diyoruz, SENDİKA BİZE İMZA KAMPAN-YASI getiriyor. Hayır kardeşim, sözleşme maddesi olarak ekle. Sözleşme oturumunda esnek çalışmanın kapısı ardına kadar açılmış durumda. Belli ki kölelik düzeni geri getirilmek isteniyor. O zaman HEP BİRLİKTE bunun karşısına duracağız, biz köle değiliz ve birleşince çok güzel oluyoruz..."

Maltepe belediyesinden sendika temsilcisi bir işçi ise,

"Genelde işveren istediği sendikaların örgütlendiğini ve bu sendikaların işçilerin taleplerine kulak vermediğini, bu nedenle komiteler kurduklarını ve tabanda birlik yakaladıklarını söylüyor. Ve İ. İşçi sendikası şubeleri platformuna, işyerini hedef alan ve işyeri komitelerini öne alan bir çalışma öneriyor..."

Ve son olarak da Çerkezköy'den bir işçinin sözlerine kulak verelim,

"...Kriz döneminde yüzlerce işçi işten atıldı. Patron karını yine korudu. Ama olan yine bize oldu. Biz halen krizden çıkamadık. Patron yüzlerce makinayı yenilemeye başladı. Onun karı büyürken

biz dibe gidiyoruz. Bir de bunun üzerine DEVLETTEN teşvik, İŞKUR üzerinden işçi alıyorlar..."

Bu röportaj ve mektupları Evrensel gazetesinden alıntıladığımızı ve çeşitli illerden olmasına özen gösterdiğimizde belirtelim ki, dar bir çevreyi yansıttığı yönünde gelebilecek itirazların önünü baştan kesmiş olalım. Ve hemen ekleyelim, biz yer darlığından dolayı yüzlercesi arasından sadece bir kaç tanesini aktarabildik. Sadece Evrensel gazetesinde değil, işçi temsilcileri konseyi (İTK) belgelerinde yer alan işçi konuşmalarında, sendika araştırmalarında yer bulan ifadelerde, sosyalist basında yer alan haberlerde de bu örneklerin benzerleri ve daha ileri olanları görülüyor.

Bu sürecin dolaysız sonucu olan çeşitli gelişmeler de, işçi sınıfının içinde gelişmekte olan bu yeni durumun olgunluk düzeyini anlamamıza katkı sunacak türden. Bunlardan da bazılarını sıralayalım.

İlk ve en önemlisi, Maltepe Belediye işçilerinin her yönüyle ortaya çıkışları pratiktir. Bu pratik tüm yönleriyle işçi sınıfının yöneliminin somutlanması, gözle görünür kılınması oldu. Çeşitli illerden temsilcilerin gelerek Maltepe işçilerinden bilgi alması, işçi sınıfının hem konuş ararışını ve hem de bu örneğin yayılacağını gösteriyor aynı zamanda.

Bir başka önemli gelişme, başta İstanbul olmak üzere çeşitli illerde işçi sendikaları şubeler platformunun yeniden ortaya çıkışıdır. İstanbul'da bir yıl kadar önce 11 şubeyle yeniden kurulmaya çalışılan ama sayısı 4'e kadar gerileyen platformun, bugün itibarıyla yaklaşık 25 bin işçiyi temsil eden 20 şubeye ulaşmış olması bir tesadüf değildir. Görünen o ki, işçi sınıfından yükselen baskı ya da başka bir anlatımla işçi sınıfı içinde yaşanan devrimin canlandırıcı etkisi, kendini muhalif, alternatif, devrimci, sınıftan yana

diye tanımlayan sendikacıları harekete geçmeye "teşvik" etmesi.

Bu durumun sınıf hareketini dizginleyici değil, geliştirici olması için sosyalist bilinçli işçilere görev düşüyor elbette. Bunu, sosyalist işçilerin çok yönlü kısmında ele alalım.

Türk-İş'in uzun yıllardan sonra ilk defa, asgari ücret görüşmelerine DİSK'i de katmış olması. Tabandan yükselen baskı o denli güçlü ki, bunu tek başına göğüsleyemeyeceğini gören Türk-İş, yedek güçleri yanına, ön cepheye çağırdı. Yanlış anlaşılmasın cephe sermayeye karşı kurulmuş değil. İşçilerden gelen hücum karşı kuruluş.

-Türk-İş'in kamu işçileriyle ilgili sözleşmeyi imzaladıktan sonra yükselen tepkiler karşısında kendini çaresiz hissederek, "bizim imzaladığımız sadece ön protokol, sendikalar istiyorsa uymaz, greve çıkarlar demek zorunda kalması. Yani, kendini rahatlatma adına sendikaları topun ağzına attı. Ve hatta bununla da yetinmeyip, tüm sendikaların adını teker teker sayarak hepsinin bu anlaşmaya onay verdiğini ilan etti.

-Uzun zamandır sendika yöneticilerinin ağzından duyamadığımız, sendikaların politik tutum almasının gerekliliğini duyar olmaya başlamamız.

Tüm bunlar, işçi sınıfı içinde gerçekleşen mayalanmanın, sınıf hareketini yeni bir düzleme taşıyacak olgunluğa ulaştığını yeteri kadar anlatıyor bize. Bu noktada önem kazanan soru, bu sürecin nasıl ele alınması gerektiğidir. Çünkü gelişen süreç, ancak doğru bir yöntemle ele alınırsa işçi hareketi için en ileri, en devrimci sonuçlar elde edilebilir. Bunun için izlenecek yöntemin, bütünlüklü ve devrimci olması şarttır.

Fransa'da Büyük Grev

Fransa'da 5 Aralık günü başlayan grev ve protesto eylemlerinin odağı genişledi. İnsanların talepleri artık sadece emeklilik reformu ile ilgili değil, sosyal reformla da ilgili. Ve çalışma koşullarının gittikçe kötüye gitmesine karşı bir mücadeleye dönüştü.

Fransız işçi ve emekçileri 17 Aralık Salı günü daha büyük eylem ve gösteriler planlıyor. Demiryolu işçileri, öğrenciler, kamu emekçileri, sağlık çalışanları, avukatlar, hakimler ve öğretmenlerin eylemlere katılmaları bekleniyor. Grev ve eylemlerin de hafta başına kadar sürmesi planlanıyor.

Bir sağlık emekçisi, bu yıl sağlık sisteminin yıkıldığını, çalışma koşullarında ani bozulmalar olduğunu, bu nedenle yatak bulunamadan günlerce sedyede yatmak zorunda kalan hastalar olduğunu ve hayatlarını kaybettiklerini anlatıyor. Hastanede, fabrika hattında çalışır gibi çalışmak zorunda kalan sağlık emekçileri, teknik altyapının ve kaynaklarının "hastalarını onurlu bir şekilde tedavi etmek için" yetersiz olduğunu söyleyerek daha iyi çalışma koşulları için bir araya gelerek ortak taleplerle mücadele edeceklerini söylüyor.

660 doktor da "kamu hastanesi ölüyor" başlığıyla bir bildiri yayınlamışlar, istifa tehdidinde bulundu. Hükümet, hastaneler için 2020 yılında 300 milyon euroluk ek yardım planlarken, doktorlar sağlık sistemi için en az 1,3 milyar euroya ihtiyaç olduğunu söylüyor. Kamu hastanelerinde dokuz aydır bir kriz yaşanıyor.

Stajyer hekimlerin temel sendikası ISNI da, tedavi imkanlarının kötüleşmesi nedeniyle ve daha iyi formasyon ve ücret talebiyle 10 Aralık'tan bu yana süresiz grevde.

Bir öğretmen ise "İlk önce emekli aylığına saldırlıyorlar, çünkü bu çok büyük bir finansal gideri temsil ediyor ve Fransa'nın bütçesini dengelemek istiyorlar. Ama bu hükümetin parası değil, işçilerin parası ve hatta

işsiz olanların. İnsanlar sosyal hayatlarına sahip olmak için hayatları boyunca para ödemişler" diyor ve mesleğe başladığı 11 yıl içerisinde koşulların gittikçe kötüye gittiğini söylüyor. Okula ödenen bütçenin azaldığını, öğrenci sayısının ise arttığını söylüyor.

Yaşananların "Fransız sosyal sisteminin imhası" olduğunu söyleyen emekçiler, farklı meslekler arasında dayanışma göstermek ve taleplerini savunmak için bir araya gelmeleri gerektiğini söylüyor.

11 Aralık günü Başbakan Édouard Philippe, Fransız halkının tam bir emekli maaşı almak için iki yıl daha çalışmaları gerektiğini söyledi. Yasal emeklilik yaşının 62'de kalacağını, ancak işçilerin primler ve indirimler sistemi aracılığıyla 64 yaşına kadar çalışmaya teşvik edileceğini söyleyince, ertesi gün CGT Sendikası açıklama yaparak hükümetin emekli aylığı reformunu geri almadığı müddetçe Noel döneminde greve mola vermeyeceklerini açıkladı. Şimdiye kadar grevden uzak kalan CFDT Sendikası da "kürmüzi bir çizginin" geçildiğini söyleyerek 17 Aralık'ta kitlesel protesto gösterilerine katılma çağrısı yaptı.

Vergi Reformu Oylanırken Kolombiyalılar Sokakta

Kolombiya halkını sokaklara döken "Vergi Reformu", 12 Aralık Perşembe günü Kolombiya Kongresi'ne sunuldu. Bu esnada hem Kongre önünde, hem Bogota'daki Plaza de Bolívar'da, hem de emekçi semtlerde protesto edildi.

Kolombiyalılar bu vergi reformunun çoğunluk olan halka değil, sadece büyük şirketlere fayda sağladığını söylüyor. Bu "reform", belirli ekonomik sektörlere bir dizi istisna, indirim ve vergi avantajı getiriyor.

16 Aralık günü yüzlerce Kolombiyalı, Bogotá D.C.'de yer alan sembolik Plaza Bolívar'da toplandı ve cumhurbaşkanı Iván Duque tarafından önerilen vergi reformunu reddettiğini haykırdı. Bu sırada Kongre'de vergi reformu oylaması yapıyordu.

Halkın çeşitli kesimlerinden insanlar bu reformu reddettiklerini haykırarak Iván Duque'nin istifasını talep ettiler. Tasarıyı reddeden milletvekilleri de tencere ve tavalarla eylem yapan halka katıldı.

MURAT ÖRDEKÇİ

M.MURAT ÖRDEKÇİ

19 Aralık 2000'de devletin 20 zindana birden eş zamanlı olarak düzenlediği "Hayata Dönüş" operasyonu sırasında Bayrampaşa Cezaevi'nde vurularak hayatını kaybetti...

Murat Ördekçi Ölümsüzdür!..

"Sessiz sedasız yatıyorsun kucağımda yoldaşım Uçup gitmektesin kollarımın arasından Şimdi şakanın sırası mı yığidim Yarım saattir durmadan konuşuyorum bak Duymuyormuş gibi yapmanın sırası mı

Var mı öyle "Sonra görüşürüz" demek var mı?

Bir mermiyle" ...

SARAYLAR SALTATA

Eylemler, grevler, dayanışma gösterileri, isyan ve ayaklanmalar yerküreyi yakıyor...Saltanatlar devriliyor...
2019 yılı dünya emekçi halklarının isyan ve ayaklanma yılı oldu. 2020' ye bu deneyimlerle gireceğiz.

Fransa'da Sarı Yeleklilerin bir yıldan fazladır süren eylemleri ile yeni yıla girdi. Sosyal medya üzerinden örgütlenen ayaklanma 2019 yılının ayaklanmalar yılı olacağına ilk sinyallerini verdi.

Leyla Güven'in Öcalan üzerindeki tecridin kalkması için başlattığı açlık grevinin yanında 31 Aralık itibarıyla 24 cezaevinde 94 tutsak süresiz-dönüşsüz açlık grevine başladı.

2Ocak günü İran'ın birçok bölgesinde emekliler ve öğrenciler sokaktaydı. Toplanan kitle Tahran'da meclis önünde eylem yaptı.

Dünyaca ünlü giyim markalarının ucuz iş gücü merkezi Bangladeş'te düşük ücretlere karşı ayaklanan tekstil işçileri 6 Ocak'ta sokaklara çıktılar. Birkaç gün süren eylemlerde işçiler giysi fabrikalarına giden yolları kapattılar.

19 Aralık günü Sudan'da ekonomik nedenlerle çıkan eylemler 15 Ocak'ta giderek politikleşti. Ayaklanmacılar, rejim değişikliği ve devlet başkanı Ömer El Beşir'in istifasını istediler. Ülkede OHAL ilan edildi, sosyal medya yasaklandı, muhalif gazetelerin yayınları durduruldu.

Hindistan'da milyonlar hükümet politikalarını protesto etmek için 2 günlük genel greve gitti. Yaklaşık 200 milyon kişi bu greve katıldı. Halkı sokağa çekense asgari ücret, artan fiyatlar ve sosyal güvenlik gibi nedenler.

15 Ocak günü, Berlin'de vahşice katledilen Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un katledilmelerinin 100. yılında Berlin'de yapılan kitlesel yürüyüş ve törenle anıldı.

Venezüella'da 21 Ocak günü Nicolas Maduro'ya darbe girişiminde bulunuldu. 23 Ocak'ta ise twitterdan video yayımlayarak Bolivare Devrime karşı halkı sokağa çağıran ABD'nin destek verdiği Guaído ve ekibinin darbesi püskürtüldü.

Meksika'nın ABD sınırındaki Matamoros kentinde bulunan sanayi bölgesinde yaklaşık 40 bin metal işçisinin Ocak ayında sendikaya rağmen başlattıkları fiili grev, bölgede işçi ayaklanmasına dönüştü.

İzocam Gebze Dilovası ve Mersin Tarsus Fabrikalarında işten atılan işçilerin toplu sözleşme taleplerinde maaş artışlarında anlaşamaması üzerine 18 Ocak'ta grev başladı ve 12. günün sonunda anlaşma ile sonuçlandı.

Hindistan Kalküta'da 3 Şubat'ta Hindistan Komünist Partisi (Marksist) in düzenlediği "Halk Tugayları" mitinginde 1 milyonu aşkın kişi buluştu.

5Şubat günü Fransa'da genel grev ilan edildi. Sendikaların ve sarı yeleklilerin çağrısıyla yüz binlerce kişi sokakları doldurdu.

ODTÜ'de Teknokent AŞ'nin açılışına giden cumhurbaşkanı, DÖB'lü ve SGDF'li öğrencilerin protestosuyla karşılaştı.

23 Şubat'ta dünyanın dört bir yanında Venezüella'ya emperyalist askeri işgal ve müdahaleye karşı dünya genelinde 130'dan fazla protesto gerçekleşti

Karayip ülkesi Haiti'de şiddetli ekonomik krize karşı devlet başkanı Javenel Moise'ye karşı 7 Şubat günü başlayan protesto eylemleri ayaklanmaya dönüştü. Polis saldırısında 11 kişi ölümlenirken 75 kişi tutuklandı.

Belçika'da 3 büyük sendikaların çağrısı ile 13 Şubat'ta ulusal çapta greve gidildi. Daha iyi ücret, emeklilik, sosyal yardımların artması koşulları için başlatılan grev nedeniyle hava ve karayolu ulaşımı durdu.

13 Şubat'ta Güney Kıbrıs'ta 15 bin kişinin katılımıyla inşaat işçileri daha iyi çalışma koşulları için 24 saatlik grev yaptılar.

7Mart Perşembe günü Venezüella'da elektrik sabotajları gerçekleşti. Karanlığa gömülen birçok şehirde halk Maduro'ya desteğini sürdürdü.

8Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde dünyanın her yanından kadınlar sokakları doldurdu. İstanbul'da yasaklansa da, İstiklal Caddesi binlerce kadınla doluydu. EKA'nın Taksim Meydanı'nda açtığı pankarta polis saldırdı.

297 gündür Flormar Fabrikası önünde ağırlıkta kadınların olduğu Flormar işçilerinin eylemi, firmanın teklifinin kabul edilmesiyle sona erdi. Flormar OHAL'de gerçekleşen ilk işçi eylemiydi ve kadınlar yapıyordu öncülüğünü.

Kale Kayış işçileri Silivri ilçesinde bulunan Kınalı mevkiindeki Fabrikalarının önlerinde ağır çalışma koşulları, ölümlere varan iş kazaları, işçi sağlığı iş güvenliği nedeniyle Petrol-İş sendikasında örgütlenerek iş bıraktılar.

Emekçi Kadınlar - EKA 10 Mart günü Dünyaya Başkaldıran Kadınlar Buluşuyor diyerek örgütledikleri İşçi Kadın Kurultayı'nı Petrol İş Sendikasında gerçekleştirdi.

3.Havalimanı şantiyesinde kötü çalışma koşulları ve iş cinayetlerine karşı köle değiliz diyerek iş bırakma eylemi yapan işçilerin davası 20 Mart günü Gaziosmanpaşa Adliyesinde görüldü

24 Mart günü İstanbul'da düzenlenen Tecridi Kaldıracağız, Mutlaka Kazanacağız şiarıyla düzenlenen ve Mücadele Birliği'nin de "Şimdi Devrim Zamanı" pankartıyla katıldığı miting on binlerin katılımıyla gerçekleşti. Amed'de yüzbinlerce kişi "Mutlaka Kazanacağız, Tecridi Kıracağız" şiarıyla İstasyon meydanında miting yaptı. Tüm engelleri aşarak gelen halkın ilk sloganı "Biji Berxwedana Zindanan" oldu.

Filistin Devrimi'nin öncü isimlerinden FHKC'li Leyla Halid, açlık grevindeki Leyla Güven'i Amed'de ziyaret etti.

Sudan'da 4 aydır süren ayaklanma sonucu 4 Nisan günü El Beşir devrildi

Lübnan'da başkent Beyrut başta olmak üzere birçok bölgede binlerce işçi sokaklara çıkarak bütçede öngörülen ücret kesintilerini protesto ettiler.

Tunus'ta işçiler 27 Nisan Cumartesi günü iş cinayetlerine tepki olarak İşçi Sendikası Bölgesel İşçi Birliği'nin çağrısıyla 1 günlük grev ilan etti.

İzmir Aliğa'da Belediye işçileri keyfi şekilde görev yerleri değiştirilip, 179 kişi işten atılınca işçiler Aliğa Demokrasi Meydanında kurdukları çadırla eyleme başladı.

İzmir'de İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi Hızlılık Komitesi, 28 Nisan günü yapılan "Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri" başlıklı serbest kürsüye katılan 19 işkolundan işçilerin öneri ve onayıyla kuruldu.

1 Mayıs başta Küba olmak üzere dünyanın birçok yerinde coşkuyla kutlandı. Türkiye'de ise 1 Mayıs'ta Taksim'de "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak" pankartı açan Mücadele Birliği okurları gözaltına alındı ve 4 gün sonra serbest bırakıldılar.

İdamlarının 47. yılında Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan Ankara Karşıyaka'da yoldaşlarının mezar başı anma ve etkinlikleriyle anıldı.

İklım politikaları Londra ve Paris'te yüzbinlerle protesto edildi.

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti Nükleer Silahsızlanma ve ablukanın kaldırılması için ABD ile görüştü.

Abdullah Öcalan'ın üzerindeki tecridin kaldırılması için başlatılan açlık grevleri, Öcalan'ın avukatlarıyla görüşmesi ardından sona erdirildi.

Sili'de Devlet Başkanı "Ulusa Seslenmesi"ne hazırlanırken öğrenciler üzerine halk, anayasal haklarının önüne geçmesi için Ulusal Kongreye yürüdü

Sudan Komünist Partisi 5 ay süren aykırı yönetimden "Şimdi iktidarı ordunun eline geçmelidir" açıklaması yaptı. Devlet daha sert saldırdı.

İsviçre'de 14 Haziran günü yüzbinlerce kadın "Kadın Grevi'ne katıldı. Çünkü kadınlar aynı koşullarda çalışmalarına rağmen daha az ücret alıyor.

Atşehir Belediyesinde 2700 işçiyi kapsayan iş sözleşmesi görüşmeleri uyuşmazlıktan sonra 5 Temmuz günü grev kararı çıktı

Sıbıca işçileri 5 Temmuz'da işe iade taleplerini kabul edilince kazandılar; bir ay sonra da çarşı eylemi sonlandırdılar.

3 Temmuz günü Özsu'tün Meydanı'nda bir işçinin başlattığı eylem, meydan diğer işçileri de etrafında birleştirdi. Özsu bu eylemler sonucu kapandı ve kısa süre sonra şube ve fabrikalardaki işçilerin maaşları arttırıldı

HBDH İstanbul, İzmir- Bornova, Bursa gibi şehirlerde sermaye sahiplerini protesto eden eylemler için: "Yataklarında rahat uykular" dedi.

FHKC ve TKEP/L ortak açıklamasında Ortadoğu devrimci ve komünistlerin uluslararası dayanışma çağrısı

FARC'dan bir grup; Kolombiya'da silah bırakılmasını talep edenlerce gerilla ve sendikacının katledilmesi üzerine uluslararası dayanışma çağrısı

Brezilya Devlet Başkanı faşist Bolsonaro'nun yasalarındaki koruyucu önlemleri kaldırması Amazonları talan edebilmek için "orman yanmaz" yüzlerce yıldır birbiriyle savaşan yerli kabileleri bölümleri ortak mücadele etme kararı aldı

Eylül ayı sonunda Fransa'da Emekçi Halkın Birliği bula doktrölar, pilotlar, avukatların grevleri yaşam kilitlendi.

NATLAR ÇÖKER...

...iliyor, halk kendi talepleri gerçekleşinceye değin kapitalizmin duvarlarına vurmaya devam ediyor...
ve birikimle giriyor proletarya... Bu bir senede gündemde öne çıkanlara bakalım...

Dünyanın dört bir yanında yapılan iklim grevlerinin biri de İstanbul Kadıköy'de gerçekleşti. İklim greviyle çocuklar okula gitmezken, "geleceğimizi kurtarmak için Paris Anlaşması'nı imzalayın ve uygulayın" çağrısı yapıldı.

Suriye Gelecek Partisi Sekreteri Hevrin Xelef 12 Ekim günü Türkiye destekli "Suriye Milli Ordusu" çetelerince M4 Karayolunda aracından indirilerek yanındaki 3 kişi ile birlikte işkence ile katledildi.

Sili'de 12 Kasım günü halk gizli polisi ajanlarının eğitim merkezi ve işkencehanesini basarak ateşe verdi.

Halkın kendi topraklarına yeniden sahip olmasını sağlamak için mücadele eden ve emperyalizme kafa tutan eski Zimbabve eski devlet başkanı Robert Mugabe 6 Eylül günü 95 yaşında hayata gözlerini yumdu.

Bağımsızlık isteyen Katalonya halkının temsilcileri İspanya mahkemesince cezalara çarptırıldılar. Binlerce kişi özgürlük yürüyüşü için Barselona'ya aktı.

Sili'de bir sokak sanatçısı olan Daniela Carrasco'nun polis tarafından gözaltına alınıp 20 Kasım günü tecavüz ve işkenceye uğramış cansız bedeni bulununca dünyanın birçok noktasında kadınlar Daniela için yürüdü ve faşizme öfkesini haykırdı.

Yunanistan hükümetinin büyük şirketlere ayrıcalık tanıdığı, işçilerin toplu sözleşme ve sendikal haklarına saldırı niteliğindeki "kalkınma yasası" 24 Eylül günü grev ve eylemlerle protesto edildi.

Sili'de bir kadın avukatın daha ölü bulunmasının ardından Şili'de kadınlar polis, devlet ve yargı eliyle kadınların şiddete uğramasını, katledilmesi protesto için Las Tesis adlı bir grubun organizasyonu ile "suçlu sensin" diyerek dansetti. Bu eylem, dünyanın pek çok yerinde olduğu gibi Türkiye'de de karşılığını buldu. Ancak Kadıköy ve İzmir'de polis saldırısına uğrayan kadınlardan gözaltına alınanlar da oldu.

15 Eylül günü Karacaahmet mezarlığında bir araya gelen KHK'lılar "İşimiz, Ekmeğimiz, Onurumuz için Ölüm KHK'larına Direniyoruz. İşimizi Geri İstiyoruz" pankartı açarak basın açıklaması yaptılar.

Sili'de toplu taşımaya yapılan zamlara karşı 17 Ekim'de öğrencilerce başlatılan eylemler ayaklanmaya dönüştü, pek çok şehirde OHAL ilan edildi.

19 Kasım'da Irak'ta meclis binası kuşatıldı. Oturumların halka açık olmasını isteyen halk erken seçime gidilmesini, yolsuzluğa bulaşmış yöneticilerin yargılanmasını istedi.

Lübnan 17 Ekim'de iletişim vergilerine gelen zam nedeniyle ayaklanan kitlelerin kötü yönetime karşı eylemleri hala sürüyor.

Finlandiya'da Postacılar 11 Kasım'da postahane önünde eyleme gitti. İşçi ve emekçilerin tüm kesimleri de destek grevine çıkınca grev, bakan ve başbakanın istifasıyla zafere ulaştı.

İstanbul Fatih ve ardından Antalya Konyaaltı'nda aileler siyanürle toplu intihar etti. Devlet buna karşın çözüm olarak intihar şeklini sansürlemeyi yeterli buldu.

Kolombiya'da 21 Kasım günü Duque Hükümetinin politikalarına karşı ulusal grev çıktı.

15 Eylül Pazar günü Amerika'nın en büyük otomobil üreticisi General Motors'ta 46 bin işçi greve gitti.

Bolivya'da Morales hükümetine karşı 11 Kasım'da emperyalist destekli darbe yapıldı. Morales Meksika'ya iltica etmek zorunda kalırken, Bolivya sokaklarında yerliler ayaklandı ve haftalarca sürdü. 15 Kasım günü Cochamba'da limanların kapatılması üzerine devlet saldırarak büyük bir katliama imza attı.

Katalonya'da, "Demokratik Tsunami"nin çağrısıyla onlarca araç, İspanya Fransa arasında sınırda AP-7 otoyolunu kapattı. 300 kişi araçlardan inip yolları kapattı ve kilometrelerce araç kuyruğu yaşandı.

Haiti'de Eylül ortasında başlayan ayaklanmada tekstil işçileri, öğretmenler, öğrencilerle sokakta. Halkın talepleri yolsuzluk, yüksek enflasyon, yakıt fiyatları, gıda kıtlığına önlem alınmasıdır. Sokağa çıkma yasağı çıksa da halk caddeleri doldurdu.

GAP kapsamında Ilisu Barajı'nda su tutulması sonucu Hasankeyf sular altında kalmaya başladı. İş makineleri ile parçalanan antik kentte kimi tarihi eserler "taşındı".

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde Taksim'de İstiklal Caddesi'ni dolduran kadınlar polisin saldırısıyla karşılaştı.

Sili'de haftalarca süren eylemlerde devlet başkanı Pinera kabine değişikliği kararı aldı. Şili halkı ise Pinera'nın istifasını ve anayasanın değişmesini istedi. Sokaklarda yüzbinler "Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez" sloganları atıyor, Victor Jara'nın şarkılarını haykırıyor.

Bakırköy Kadın Cezaevinde Esin Kavruk'un BDNA'sını alma bahanesiyle baskın yapıldı, devrimci kadın tutsaklar darp edilerek hücrelere kapatıldılar.

Ekvador'da yakıt fiyatlarının 2 kattan fazla zamlanmış olması üzerine kamyon ve taksi şoförleri ile başlayan eylemler kısa zamanda tüm ülkeyi sardı, OHAL ilan edildi.

Irak'ta işsizlik, yoksulluk ve kamu hizmeti yetersizliği nedeniyle 1 Ekim'de başlayan ve ayaklanmaya varan eylemler 25 Ekim'den bu yana yükselişe geçti. 5 Kasım'da halk Tahrir Meydanı'nda 10 maddelik talep listesi yayınladı; halk adına birçok kuruma el koydu.

Kolombiya'da 4 Aralık günü onbinlerce işçi ve emekçi genel greve gitti. Grev komitesi vergi reformundan, FARC ile 2016'da yapılan barış anlaşmasına varan 13 maddelik liste sundu. Vergi reformu 12 Aralık günü Kongrede görüşülürken halk kongre önünde ve Bogota meydanlarında eylemde idi.

Irak'ın Başkenti Bağdat'ta işçi ve emekçilerin, kamu hizmetlerinin işlenmesi ve iş talebiyle Ekim ayının başında başlattıkları hükümet ve yolsuzluk karşıtı eylemler sürüyor.

Almanya'da havayolu Lufthansa'da 7 Kasım itibarıyla uçuş görevlileri 48 saatlik greve gitti.

5 Aralık günü tüm Fransa, emeklilik reformunun geri çekilmesi için genel grevdeydi. Günler süren ve sarı yeleklilerin de yer aldığı eylem ve grevlerin ardından 17 Aralık günü yeni bir grev daha yaşandı Fransa'da.

2019 yılında Ataşehir Belediye işçileri maaşlarının geç ödenmesi, parça parça ödenmesi nedeniyle, Maltepe işçileri Belediye ve Genel-İş Sendikası arasında imzalanan TİS sözleşmelerine uyulması için pek çok kez iş bırakarak basın açıklamaları düzenlediler.

1-3 Kasım 2019 tarihleri arası Almanya'nın Erfurt kentinde politik kadın konseyi toplantısının 12.si gerçekleşti. Bu konseye Emekçi Kadınlar da katıldılar.

Üsküdar Belediye işçileri de işlerine geri dönmek için haftalarca belediye önünde basın açıklaması yaptılar.

LENİN'DE İŞÇİ SINIFININ İLK-ACIL GÖREVİ-1

Umut Çetiner

Marx'ın, Engels'in yaşanan deneyimlerin ışığında işçi sınıfını ve sosyalistleri, günlük mücadelenin nihai sonuçlarını abartmamaları ve bu büyük savaşlara kendilerini bütünü kapırmamaları konusunda uyardığını önceki makalemizde aktarmıştık. Yine, günlük mücadelenin ancak ücret sisteminin tümüyle yok edilmesi için bir manivela olarak kullanılması halinde işçi sınıfının nihai ve kalıcı kurtuluşuna yararlı olacağına dair ısrarla uyardığını belirtmiştik. Nihai kurtuluş ise, Komünist Manifesto'da belirtildiği gibi, proletaryanın egemen sınıf konumuna yükselmesi ve demokrasiyi elde etmesi gerektiği anlamına geliyor.

İşçi sınıfını nihai kurtuluşa götürecektir mücadelenin bu ana çerçevesinin 1800'lerin sonlarına doğru silikleştirilmesi üzerine, Marx ve Engels'in, politik bir devrimle siyasi iktidar ele geçirilmeden işçi sınıfının nihai kurtuluşu önündeki engellerin temizlenemeyeceğini ısrarla vurguladıklarını ve Lenin'in de bu devrimci yaklaşımı temel olarak hareket ettirdiğini belirtmiştik.

İşçi sınıfını ve onun önderliğinde tüm emekçileri özgürlüğe taşıyacak olan bu devrimci kavrayış üzerine ısrarla durmak zorunda kalan Lenin, 1901-02 yılında "Ne Yapmalı"yı kaleme alır. Burada, çeşitli vesilelerle ortaya koymuş olduğu, politik özgürlüğün bir devrimle elde edilmesini kabul ediyormuş gibi görünen ama bunu özgürlük ortamını genişletecek politik talepler için mücadele haline sokan gizli "Ekonomist"lerin maskesini indirir.

Şüphesiz burada, neredeyse tamamı bu konuya dair olan "Ne Yapmalı"nın bir özeti aktarmamız mümkün değil. Hem de haksızlık olur. Mutlaka iyi bir inceleme ile okunmalıdır. Sadece, Lenin'in komünist partinin ve işçi sınıfının ilk-acil görevine dair ısrarlı vurgusunun bu broşürde nasıl yer aldığını, bir nevi "Ne Yapmalı"nın özeti mahiyetinde olan bir cümlesiyle aktaralım:

"... R Dyelo'nun otokrasinin yıkılmasını işçilerin kitle hareketinin ilk görevi olarak tanımayı imkansız gördüğüne işaret etmek yeter; bu görevi (yani işçilerin kitle hareketinin ilk görevini bn.) o (kitle adına) acil politik talepler için mücadele görevine indir-gemiştir..." (c-2/176)

Her yerde olduğu gibi Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da da politik mücadelenin kapsamını açıktan veya gizlice daraltanların, siyasal ve toplumsal düzenin demokratikleştirilmesi ve politik özgürlüğün elde edilmesini bir devrimle gerçekleştirmeyi en acil görev olmaktan çıkarmanın ve acil politik-ekonomik talepler için mücadeleye gömülenlerin "Ne Yapmalı"yı sevmemesi tam da bu yüzden. Devrimin ilk-acil görev olduğunu hatırlatarak, her şeyi buna tabi kılarak, açık-gizli tüm toplumsal reformcularla görüş ayrılığımızın ilkesel noktalarını açıkladığı içindir.

Onlara bakılırsa Lenin, "Ne Yapmalı"da çubuğu politik mücadeleden yana bükmüş yani aşırı vurgu yapmıştır. Örneğin Kızılbaş gazetesini, "Lenin Ne Yapmalı'da, çubuğu büküyor görünüyor ki, Lenin'in kendi deyimiyle de bir çubuk bükmedir bu" (10.8.2018) diyecektir.

Oysa Lenin, "Ne Yapmalı"yı kaleme almasının gerekçelerini açıklarken bakın ne diyor;

"... Broşürün ana konusu... politik ajitasyonumuzun karakteri ve ana içeriği, örgütsel görevlerimiz... bir savaş örgütünün inşa planı olacaktır. Fakat ... Ekonomizmin bizim zamattığımızdan çok daha yedi canlı olduğu anlaşıldı... Bu üç sorunun çözümüne ilişkin farklı görüşler... Rus-Sosyal-demokrasisi içindeki iki eğilim arasındaki temel karşıtlıkla açıklanır. Farklı diller konuştuğumuz bu nedenle ta baştan başlamadıkça birbirimizi anlayamayacağımızı ve bütün ekonomistlerle görüş ayrılığımızın bütün ilkesel noktalarında... sistematik bir tartışmanın gerekliliğini çok açık bir biçimde göstermiştir..." (c-2/36)

Lenin'den aktardığımız gibi, bu broşürün yazılış amacı bütün ilkesel noktaları sistematik olarak, hatta Lenin'in deyimiyle, "halkın anlayacağı bir dille ve çok sayıda örnekle" açıklamak ve devrimci proletaryanın ilkesel bakışını ortaya koymaktır. Ama Lenin, halkın anlayacağı açıklıkta yazsa da, ekonomist-liberal oportünist zihniyetlerin, acil politik-ekonomik talepler için mücadeleye kendini adanmış zihniyetlerin anlaması mümkün değildir. Anlamak istemezler. Tıpkı 1. Enternasyonalcilerin Marx ve Engels'i anlamak istememesi gibi.

Lenin, proletaryanın acil görevine dair vurgusunu bu kez de 1902'de kaleme aldığı RSDİP program taslağında ifade edecektir. Taslağın A ve B bendinde Rusya'nın sosyo-ekonomik tahlilini yaptıktan sonra, c bendinde, partinin görevlerini anlattığı kısma şu cümle ile giriş yapar;

"... Bu nedenle, RSDİP, önüne en yakın politik görev olarak, çarlık otokrasisinin yıkılması ve yerine esasında şu hususları güvence altına alan demokratik bir anayasa temelinde Cumhuriyet kurulmasını koyar..." (c-2/227)

Lenin burada, devrimci proletaryanın en acil politik görevini programatik düzeyde bir kez daha ifade etmektedir. Ama bu kısacık ifade daha fazlasını barındırmaktadır içinde. "... yıkılması ve yerine" ifadesiyle Lenin, işçi sınıfını fiziki ve moral yozlaşmadan koruyacak önlemler için mücadele konusunun, devrim ve reform ilişkisinin nasıl ele alınması gerektiğini de ifade etmiş olur. Lenin'de, uğruna mücadele edilecek özel bir ekonomik-politik talepler programı, listesi yoktur. Lenin; devrimci proletaryanın mücadelesini, devrim ve reformlar mücadelesi diye iki ayrı kategoriye ayırmadığı için, devrimci proletaryanın programını da bu şekilde ortaya koymaz. Lenin devrimcidir. Onun programı, devrim programıdır. Proletarya, her şeyi ile devrimi hedeflemiş bir programla zafere ulaşabilir. Bunun için program, otokrazi yıkılmalıdır der. Ve ancak bundan sonra kurulacak cumhuriyet, işçi sınıfını fiziki ve moral yozlaşmadan koruyacak bir anayasa sahip olabilir der ve programda bu önlemlerin ana çerçevesini çizer. Türkiye'de küçük burjuva sosyalist hareket, Lenin'in Marx ve Engels'ten devraldığı bu devrimci kavrayışa sırtını dönmüştür. En yakın, acil politik görevin devrim olduğunu yadsımayanlar bile bu görevin yanına en acil ekonomik-politik talepleri ve bunun için mücadeleyi eklemiş ve pratikte devrim mücadelesi "talepler" mücadelesinin gölgesi altında silikleşip gitmiştir. Diyalektiği, başını geçiremediği yerden kuyruğunu geçirmek sananlar ise, devrim ile reform mücadelesi iç içe geçmiştir demeye kadar vardırımlardır işi.

Lenin 1905 yılında bir kere daha, "sosyal demokratlar ne istiyor?" diye sorar ve şöyle yanıtlar;

"... Rus sosyal-demokratları her şeyden önce politik özgürlüğü kazanmak istiyorlar. Özgürlüğe ise, toplumun yeni, daha iyi, sosyalist inşası uğruna mücadelede bütün Rus işçilerinin kapsamlı, açık birliğini sağlamak için gereksinim duyuyorlar..." (c-2/245)

Burada, proletaryanın politik hedefinin ne olduğu ortaya konmuyor sadece. Neden acil hedefin politik özgürlüğün elde edilmesi olduğu konuluyor. Proletaryanın amacına ulaşmada politik özgürlüğe neden bu kadar acil ihtiyaç duyduğu anlatılıyor. Politik özgürlüğün kazanılmasıyla işçi sınıfının kapsamlı birliğinin sağlanması arasında sıkı bir ilişki olduğunun altı çiziliyor. Bunu, politik özgürlük kazanılmadan yani her anlamda gerici anlamına gelen tekeli sermayenin egemenliği altındayken de tüm işçilerin kapsamlı birliğini sağlama arayışına girenlere; politikalarını ve taktiklerini buna göre şekillendiren ve dolayısıyla bu uğurda geri işçilerin bilincine göre hareket ederek kısmi talepler mücadelesine gömülenlere karşı yapılmış bir uyarı olarak da görmek lazım. Bu uyarı, 1897'de yaptığı uyarının yenilenmesidir.

NOT: Yazının ikinci bölümü, bir hata sonucu 89. sayımızda yayınlanmıştır. Bu makale onun ilk bölümüdür. Düzeltir, okurlarımız ve yazarımızdan özür dileriz.

Metal Fırtına Geliyor

Metal işçileri, 30 Kasım'da çok sayıda fabrikada eylem yaparak, MESS dayatmalarını ve olası grev yasağını kabul etmeyeceklerini söylediler.

Eş zamanlı eylem yapan işçiler, MESS dayatmasını kabul etmeyecek, olası bir grev yasağını tanımayacaklarını belirtiyorlar.

Gebze'de Sarkuysan, Bursa'da Tofaş, Bursa Prysman, Bosch, Bursa SCM işçileri başta olmak üzere çok sayıda otomotiv ve metal fabrikasında iş bırakan işçiler, kazanılmış haklarının gasp edilmesine, geriye götürülmesine izin vermeyeceklerini haykurdular. Her vardiyada servislerden inerek sloganlarla fabrikaya yürüyen işçiler, işyerleri önünde bildiri okudular.

Geçtiğimiz yıllarda tüm ülkeyi ve işçi sınıfını sarsan "Metal Fırtına"nın yaratıcıları, "MESS MESS Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Metal İşçileri Kazanacak", "Açlıktan Ölmeyiz Biz Bu Yoldan Dönemeyiz!" sloganlarını haykurdular.

Birleşik Metal-İş, 41 fabrikada binlerce işçiyi kapsayan MESS ile yaptıkları toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanmadığını ve arabuluculuk aşamasına gelindiğini söyledi. Yapılan açıklamada MESS'in %6,05'lik ücret teklifinin ikramiye dahil edildiğinde net 204 TL olduğu; sözleşmenin 2 yıldan 3 yıla çıkarılmasını istendiği belirtilerek, "MESS'in teklifleri, metal işçilerini daha kötü çalışma ve daha kötü yaşama koşullarına mahkum etmek demektir" dendi.

İzmir'de Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda çalışan işçiler ise, daha ileri eylem kararları alınması gerektiğini söyledi.

Metal İşçileri TİS Talepleri İçin Eylemde

"MESS taleplerimizi kabul etmeli"

diyen metal işçileri, 19 Aralık günü yine pek çok yerde eylemde idi.

Türk İş Türk Metal Sendikası (TMS) ile Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) arasında süren toplu sözleşme sonucunda çıkarması üzerine işçiler, MESS'i protesto ettiler.

7 Ekim'den bu yana süren müzakere-

lik zaftı tutarak masadan kalkan Türk Metal İş, enflasyon ve kriz gibi gerekçelerle kendilerine esnek çalışma koşullarının dayatıldığını söylüyor. İmzalanacak TİS, 150 binden fazla metal işçisini ilgilendiriyor. MESS, %6 zam, 3 yıllık sözleşme, esnek ve güvencesiz çalışma istiyor.

İstanbul, Kocaeli, Gölçük, Gebze, İzmir, Tekirdağ, Çerkezköy, Bursa, Alağa, Manisa, Denizli ve Ankara'da kent meydanlarında yapılan eylemlerde işçiler "Hiçbir talebimizden vazgeçmeyeceğiz" dediler.

Renault, Ford, TOFAŞ, Bosch, Arçelik, Kale Kilit, Hema, Dinex, Man, Mercedes, BOSCH, Coşkunöz, Valeo, Beyçelik, İDÇ, B/S/H başta olmak üzere Türk Metal'in örgütlü olduğu, MESS kapsamındaki fabrikaların bulunduğu tüm illerde işçiler fabrika önlerinden toplanarak kent meydanlarına yürüdü, binlerce işçiyi açıklamalar yaptı.

Yapılan eylemlerde sık sık "Direne Direne Kazanacağız", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Uzlaşma Yoksa Mücadele Var", "İş Ekmek Yoksa Barış Da Yok", "Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alırız", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganları atıldı. Metal işçilerine Türk-İş'e bağlı bazı sendikalar da destek verdi.

Metal İşçileri, ertesi gün de sabah vardiyası başlarken fabrika önlerinde pankartlarıyla yürüyüşler yaparak TİS taleplerinin kabul edilmesini istedi.

Trelleborg Fabrikası İşçileri Grevde

Baş tarafı 1. sayfada

Sabah erken saatlerde fabrika önünde toplanan işçiler "Açlıktan Ölmeyiz Biz Bu Yoldan Dönemeyiz", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atarak "Bu İş Yerinde Grev Var" pankartını astılar.

Fabrika önünde yapılan basın açıklamasında Petrol İş Sendikası Genel Başkanı Süleyman Akyüz, beş buçuk aydır toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin sürmekte olduğunu, fakat anlaşmaya varılmadığını belirtti. Türkiye gerçeklerine uygun taleplerde bulduklarını fakat Trelleborg yönetiminin bunu anlamak istemediğini ifade eden Akyüz, daha iyi çalışma şartlarının sağlanması için grevin bir araç olduğunu söyledi.

Tamamlayıcı sağlık sigortası istediklerini ancak bunun kabul edilmediğini aktaran Akyüz, ücretler konusunda ise %37,5 zam önerdiklerini, fakat Trelleborg yönetiminin %23 zam önerisi getirdiğini, bu oranın taleplerine uzak olması nedeniyle de anlaşmaya varamadıklarını belirtti.

Akyüz, "Grevin kazanımı işçi sınıfı olsun. Ekmek, alın teri mücadelesi çocuk oynacağı değildir. Ülkedeki durumu, gelişmeleri yakından takip ediyorlar umarız ki, aklı selim bir davranışla bir anlaşmaya varalım ve üretim devam etsin" dedi.

Konuşmanın ardından fabrikaya "Bu İş Yerinde Grev Var" pankartı asıldı.

Trelleborg işçilerinin grevine Petrol İş Sendikası'nın örgütlü olduğu çevre fabrikadan gelen işçiler de destek verdiler

ve dayanışma içinde olacaklarını belirttiler.

"İşçiler Korkmasınlar Birlik Olsunlar"

Grevin üçüncü gününde fabrika önünde "Bu İşyerinde Grev Var" pankartı önünde oturan işçiler yaptıkları soba ile ısıyor ve çay demliyorlar. Mücadele Birliği okurları ve İTK'lı işçiler de Trelleborg işçilerini yalnız bırakıyorlar.

Sanayi tipi kauçuk hortum üreten fabrikada 420 kişi çalışıyor ve çoğunlukla ihracat yapıyor. 7,5 saat ayakta tezgahlarda çalışan işçilerin çoğunluğu bel-

kas ve ayak ağrılarından şikayetçi. İşçiler ücretlerinin yaşanabilir bir seviyeye gelmesi için mücadele ediyor.

İşçiler sendikaların desteğinin ne kadar önemli olduğunu fark ettiklerini söylüyorlar ve "Tek başına güçsüzüz. Hep beraber olduğumuzda işverene karşı daha güçlü oluruz."

Çalışma şartları olsun ücret zamları olsun, kadem tazminatları olsun daha güçlü oluruz beraber olduğumuz zaman. Sendikası insanları bir şey söylediğinde hemen işten çıkarılıyor. Sendikası çalışınca işverenin iki dudağı arasında kalıyorsa. Bir şey diyemiyorsunuz ondan sonra da. Mahkemeye verseniz de belli bir zaman geçiyor ardından, kolay kolay paranızı da alamıyorsunuz. İşverenin duyarlı olmasını istiyoruz" diyorlar.

Ve işçilere örgütlenme için çağrı yapıyorlar: "Çoğu yerde duyuyoruz sendika getirmek istediği için işçiler işlerinden ediliyor. Korkmasınlar, güçlü olsunlar, birlik olsunlar, beraber olsunlar".

Maden İşçileri İş Bıraktı

16 Aralık gecesi Ordu'da Ünye Madencilik'e ait maden işletmesinde çalışan 130 işçi, işçi sağlığı ve güvenliğine ilişkin talepleri için toplu iş bırakma eylemi başlattı.

Ünye Madencilik'e ait, bentonit çıkarılan maden işletmesinde eylem 24.00'da, gece vardiyasıyla birlikte başlatılırken, tüm çalışanlar da gece vardiyasına eşlik etti.

130 işçinin çalıştığı ve Dev Maden-Sen'in örgütlendiği maden işletmesinde işçiler çalışma koşullarının düzeltilmesi, iş güvenliğine ilişkin gerekli önlemlerin alınması, yasalara aykırı biçimde uygulanan fazla mesaiye son verilmesi taleplerinin karşılanması talebiyle iş bıraktıklarını duyurdu.

İşçilerin talepleri şöyle:
-Çalışma ortamındaki aşırı tozlanmaya karşı önlem alınması,
-24 saat içinde 16 saate varan fazla mesaiye son verilmesi,
-Çalışma sırasında verilmesi gereken çay ve yemek molalarının yasalarda belirtilen sürelerde uygulanması.

Madencilerin iş bırakma eylemi devam ediyor.

REFORMİZMİN SEFALETİ

Ali Varol Günel

Gedikli reformistlerden, fason TKP'nin yöneticisi Aydemir Güler'in sol haber sitesinde 3 Aralık 2019 tarihinde "21. yüzyıl sosyalizmi sona ererken" adlı bir yazısı yayımlandı. "İstiklal marşı şairi" Mehmet Akif Ersoy'un torunu olduğunu yeni öğrendiğimiz bu "zat-ı şahane", bir ara moda haline getirilen "21. yüzyıl sosyalizmi"ni eleştiren bu yazısında, özeti, "bir yenilgiler silsilesinin sonunda ihtiyaç" duydukları şeyin "geçmiş küfür ve inkar yerine, geleceğe tutkuyla bakan devrimci geleneğimizin canlanması" olduğunu söylüyor. "Geçmiş"ten ne kastediyor, "gelecek"ten ne anlıyor, hangi "devrimci gelenek"ten bahsediyor, bunları şimdilik bir kenara koyarak, yazının bizim için önemli olan kısmı üzerinde durmak istiyoruz.

Yazının sonunda gedikli reformistimiz, konuyu geçenlerde hayatını kaybeden Teslim Töre'ye getiriyor ve ondan olumlu anlamda "20. yüzyıl sosyalisti" olarak bahsediyor. "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak" sloganının onun tarafından bizzat üretilmiş olduğunu yeni öğrendiğini söylüyor. Ve değerli bir itirafta bulunuyor: "o güzel sloganı aldık"larını ve "onların yapabildiklerinden çok daha iyisini yapmak üzere yola devam ettik"lerini belirtiyor.

Yani Arsen Lüpenimiz, lüplemeye çalıştıkları üzümün bağının kimlere ait olduğunu, istemeden de olsa, itiraf etmek zorunda kalıyor. Evet, fason TKP'nin bir süredir kendisine temel şiar edindiği, "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganı, adı üstünde "Emekçiler" olarak bilinen Emeğin Birliği'ne aittir; bir kolektifin ürünüdür ve bir programatik anlayışın, zora dayalı anti-kapitalist Demokratik Halk Devrimi'nin en özlü biçimde ifade edildiği bir şiarıdır. Fason TKP'liler, bu sloganı Arsen Lüpen'e taş çıkaracak şekilde aşırıdiktan sonra, sonunu sürdürerek "o-la-cak" şeklinde atmaya başlamış, kitleleri de "önderleri"nin kendilerine sunduğu bu sloganı benimsemiş olacaktı ki, her yerde kullanmaya başlamıştır. Ama ortada bir sorun vardır; hem de öyle böyle bir sorun değil: Sloganın devrimci bir yapının ana şiarı olmasının yanı sıra, bayraklarından orak'ı çıkararak çark-çekiç'e evrilen sefil reformistlerimiz, güya böyle yapmakla devrim karakterinin "sosyalist" olması gerektiğinin altını çizmiş oluyorlardı. Yani, köylüyü temsil eden orak'ı çıkararak işçiyi temsil ettiği varsayılan çark'ı koyarak, el çabukluğu marifet, köylülük devrimin temel sınıflarından biri olmaktan çıkarılıyor; artık saf bir "sosyalist devrim" savunmanın önünde hiçbir engel kalmıyordu. Ancak basiretsiz fason TKP'nin yöneticileri düşünerek kendilerine "sosyalist devrim"i ifade edecek bir slogan bulamamış olacaktı ki, işçi sınıfının yanı sıra, yoksul köylülüğün ve kent ve kır küçük burjuvalarının da dahil olabilecekleri anti-kapitalist demokratik halk devrimini ifade eden "o güzel sloganı (ç)almış"lar.

Türkiye ve Kürdistan'da devrimci hareketin gücü, devrimci düşünce ve görüşlerin emekçi sınıflar üzerindeki güçlü etkisi ve en önemlisi, Deniz'lerin silahlı mücadelede açtıkları yol, parlamenterizme karşı verdikleri ve son derece etkili olan mücadeleleri nedeniyle, buradaki reformistler, devrimcilikle hiç bir alakaları olmadığı halde, ortalıkta hep devrimci kisvesiyle dolaşırlar. Türkiye ve Kürdistan halklarına mal olmuş devrimci önderlerin adlarını kullanmak suretiyle kendilerine siyaset sahnesinde yer açmaya çalışırlar. Bir Deniz'in, bir Mahir'in adını ağızlarına pelesenk etmeden bu topraklarda "devrimcilik" iddiasında bulunamayacaklarını çok iyi biliyor olacaktı ki reformist ve oportünist hareketler, bu önderleri "sahiplenirler". Oysa birçoğunun Denizlerle, Mahirlerle uzaktan yakından alakası yoktur. Onların tek derdi devrimimizin bu büyük önderlerinin prestijinden yararlanmaktır. Yeri geldiğinde bu önderlere "goşistler", "küçük burjuva maceracılar" demekten imtina etmeyenler, bir bakmışsınız, onları "önderlerimiz", "büyük devrimciler" diye sahipleniyorlar. Bu konuda genel olarak ortalama sol hareketler, diğer birçok konuda olduğu gibi, pespaye bir tutum içerisindeyler.

Bir konuşmasında "nostalji tuzağına düşmemeyi öğrendik; geçmişte yaşamayacağız" diyen Aydemir Güler, bir yazısında "çok berbat bir çağdan geçtiğimiz"i söyleyecek kadar da tutarlıdır! Daha yaşadığı çağı doğru dürüst ifade etmeyi başaramayan, her yerde yükselen toplumsal devrimleri görme yeteneğine sahip olmayan, "sürekli karamsarlık" hastalığına tutulmuş bu basiretsiz zat, yine bir yerde "düzenin solu yok" demektedir. İyi de bayım, siz ne oluyorsunuz? Yıllar yılı "parlamentar budalalığı" kendi kafasına ve yığınlara kabul ettirme gayretkeşliğinin nerede duruyor? Sefil reformizminize gerekçeler oluşturmak için nasıl kıvrandığınızı bilmeyen mi var? Kendinizde var olan özellikleri yansıtmaya yoluyla başkalarının üzerine yıkma konusunda dahi burnunuzdan kıl aldırılmaz bir kibirliliğe sahip olduğunuz için "düzenin solu yok" diyerek kendinizi gizlemeye çalışıyorsunuz. Arsen Lüpen'lüğünüz yetmiyor, Casper'lığa da soyunmaya kalkıyorsunuz! "Yağma Yok" diye diye her şeyi yağmalamaya çalışıyorsunuz! En fazla yağmalamaya çalıştığınız da devrimci değerlerdir; ama artık yeter baylar! O, sefil reformist ellerinizi devrimci değerlerden çekin.

Bugün, bir devrimin somutluğunu sizin gibi gözünü reformizm bürümüş olanların bile gözüne sokmaya çalışan bir siyasi hareket var; yığınlar "İktidar Dışında Her Şey Hiç Bir Şeydir" diyen gerçek bir komünist parti var. Denizlerin, uğruna hayatlarını verdikleri devrim davasını gerçekliğe dönüştürmek için var güçleriyle mücadele eden yoldaşları, leninistler var.

Yapmayacağımızı, yapamayacağımızı biliyoruz ama yine söylemiş olalım: Emekçi sınıfları, yoksul halkları aldatmaktan, onlara yalan söylemekten vazgeçin ve gerçek yüzünüzle, sosyal şoven, sosyal reformist yüzünüzle onların karşısına çıkın.

"Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak" sloganı, zora dayalı, kesintisiz, iki aşamalı bir devrim programının en özet halidir. Hiç alakamızın olmadığı bir Halk Devriminin programının özet halidir. Sloganın çıkışı hakkındaki cehaletinizi geç de olsa itiraf etmiş bulunuyorsunuz. Kırkbeş yıllık gecikmeyi hiç olmazsa dürüst bir davranışla telafi edin.

Bu şansınızı kullanın!

Tutsaklarla Dayanışma İniyatifi'nden 19 Aralık Etkinliği

Baş tarafı 1. sayfada

"Operasyon var sesleriyle uyandı. Çok sıkı bir ateş altında yavaşça geri çekilmeye başladık. Barikatlarımızı alevlerle yakmaya çalışıyorlardı. 13. koğuşun bir bölümündeydik. Aşur vardı yanımızda. 'Ben kendimi feda etmeye gidiyorum' dedi 30 saniye sonra slogan sesleri ardından da silah sesleri duyduk..."

Anladık ki Aşur arkadaş yaşamını yitirdi. Yapacak bir şeyimiz yoktu" deniyordu belgeselde; "Havalandırma çıkıktı halay çekmeye başladık marşlar eşliğinde. Öleceğini bilerek çıktı herkes. Kimsede tereddüt korku yoktu". "Devletin yalanlar söyleyeceğini öngörüydük zaten. Bizimle birçok yöntemle savaşıyordu. Fidan Kalşen'in yoldaşları tarafından bağlanıp ateşe verildiği yalanı boy boy televizyonlarda dolandı. Oysa o sıradan bir şeyi yapmaya gider gibi usulca yanımızdan akıp geçti. Hiç ses çıkarmadan tutuştu, bir meşale gibi yandı. Hepimizin kanını dondurdu bu. Kimse daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Tutsakların feda ruhunu biliyorduk ama yanan insan etinin kokusunu ilk orda aldım" deniyordu... Anaların konuşmaları da yer alıyordu belgeselde ve çocuklarından övünçle bahsediyorlardı...

Belgesel gösterimi sonrası kısa bir aranın ardından söyleşiye geçildi.

İlk sözü alan katliamın tanıklarından Vefa Serdar, konuşmasına 19 Aralık Katliamı'nda ve sonrasında Ölüm Orucu Eylemi'nde ölüm-süzleşen yoldaşlarını ve siperyoldaşlarını anarak başladı. "Devletin zindanlardaki tutsakları imha etme politikası hep vardı. Mücadelenin parçası olan insanlardık, açığına açığa devrim mücadelesi verdiğimizizi ilan ediyorduk zaten. Devlet de 'madem bize kafa tutuyorsunuz zindana atarız, öldürdüğümüzü öldürür kalanları da içerde bastırırız' diyordu. 19 Aralık 2000 katliamı da göstermiştir ki, devlet zafer kazanamamıştır. Devrimci tutsaklar kazandı, Nazım'ın dediği gibi, her şeye rağmen ve her şeyden dolayı..."

20 zindana birden en ağır silahlarıyla saldırdılar. Çanak kale'nin tepesini deldiler. O dönem yaşananları şimdi anlatmaya tereddüt ediyoruz, acaba genç arkadaşlarımız bunları görünce bırakır gider mi diye. Cezaevlerinde devrimcilerin devlet üstündeki üstünlüğünü görmek gerekir. Biz zindanlara atarak devrim mücadelesinden koparamazlar. Eğer tutsak okudysa ve kendisine yapılanlara boyum eğmediyse, mücadele azmini kaybetmiyorsa ka-

zandır. Karamsar ruh halinde olanlar, F triple-rine kapatıldık, ilişkilerimizi kopardık zindanlarda direniş olmaz artık diyenler yandı.

Çok önceden başlamıştı katliam planları, hazırlıkları. Dönemin İçişleri Bakanı 'makeller üzerinde çalıştık' diyordu. Yüzlerce ceset torbalarıyla nasıl Sağmacılar'a geldiklerini gördük. 'Direnirseniz, devrim mücadelesine bur a d a n önderlik etmeye devam ederseniz sizleri katle-

r i z ' diyorlardı. Tüm dünyayın gözlerinin önünde AB' den de, ABD' den de destek alarak yaptılar. Türkiye ve Kürdistan zindanlarında öyle bir dönemdi ki, mert olan dayanır, namert olanlar kaçardı. Bazıları korktu ve kaçtı, ama devrimci tutsaklar 'ölüm nereden ve nasıl gelecekse gel-sin' dedi. Biz de hazırlık yaptık. Geldiklerinde tutsakların saldırısıyla karşılaştılar. Bu saldırı süreci, sürecin tümüne hakim olabildik. Bu kadar ağır kayıplar veremeyebiliriz. Ölüm Orucu eylemini bazıları abartılı bulmuş olabilir. Devrimci tut-

s a k l a r ölmek için gitmedi zindana; ölümlü savaşın bir gerçekliği idi. En gençlerimiz ölüm süz-lüğe uğurlandı; 122

devrimci, komünist bu uğurda gitti. Emin olun Türkiye ve Kürdistan'a ekilmiş tohumdur herbiri, günü geldiğinde filizlenecekler. Bobby Sands'ın dediği gibi 'bizim de günümüz gelecek'" dedi.

Katliam zindanlarda karşılayan Eyüphan Başar da "koğuş sistemi bizim için iyi bir eğitim alanıydı. Devlet de bunu biliyordu. 19 Aralık 2000 katliamı ideolojik- siyasi bir savaşımdı. 'Biz cezaevlerini kontrol altına almadan, aldığımız yeni ekonomi program kararlarını uygulayamayız' diyorlardı. 19 Aralık katliamı bizleri güçlendirdi. Düşmanın gör-evidir moral bozmak. Bizim görevimiz ise ideolojik olarak siyasi ve örgütsel olarak gelişmemizdir. Devrimin sıradan bir yol olma-

dığı, Türkiye gibi ülkelerde kanlı olacağı ke-sindir. Binlerce polis asker yetiştirilmesi bo-suna değil" dedi.

Genç kuşaktan biri olarak yeni süreçteki zindan deneyimlerini anlatan Can Çıldır, "fi-ziksel savaşla kazanım sağlayamadığım fark eden devlet, psikoloji savaş veriyor. Kitap yasakları var. Fırat Can diye bir arkadaşımız vardı, kendi yazdığı kitabı almamışlardı. Bire bir avukat ya da görüşe giderken psikoloji baskı uyguluyorlar. Çıplak arama uygulamalarıyla cezaevlerine girer girmez hazır kuvvetlere saldırı yapılıyor. En son Bakırköy'de yoldaşımızdan tükürük örneği almak bahane-siyle saldırıyorlar, sürükleyerek hücrelere götürüyorlar.

Şu an görünürde bir işkence yoksa da büyük bir psikolojik savaş var. 19 Aralık da bir savaştı. O gün devlet kaybetti. Kendi komün-lerimizi bugün kurabiliyorsak, o gün verilen savaşın zaferinden kaynaklıdır" diyor.

Selvi annemiz geliyor sahneye. Ölüm oruçlarında ölümsüzleşen Nergiz Gülmez'in ve Çankırı Valisine suikast gerçekleştiren Ali Gülmez'in annesi. "Benim kızım şehit düştü, tüm ölüm orucu çocukla-rımla gurur duyuyorum. Sincan cezaevi savcısı sordu bana, 'ne diyorsunuz bu ölüm oruçlarına' diye. 'Devrim yolu çetindir, ama şereflidir' dedim ona" diyor.

Ardından, 19 Aralık katliamının çizgi-lerle anlatıldığı Daima kitabının çizeri Sena Şat söz alarak, "çocuklar için çizimler yapı-larak başladım. Gezi Ayaklanması'nda ben de vardım ve bu sürecin unutulmaması için bir şeyler karalamaya başlamıştım. 2015'te kitap-landı. Türkiye'de 19 Aralık simgesel bir dönüm noktası. 6 yaşındaydım, yakınımı zi-yarete gitmiştik. 1998 idi. Çocuk ziyaretçiler içeri girebiliyordu. Birkaç saat kalmıştım koğuşta, çok etkilenmişim. Devrimcilerin mektuplarından oluşan bir kitap vardı: Daima. Ondan esinlenerek çizdiğim kitabın 19 Ara-lık'ın 19. yılında çıkması bize mutluluk verdi. Bu hikayeye başladığımda 'daha gün-cel bir konu seçebilirsin' diyorlardı. Belki de o dönemi çizerek bir borç ödemek istedim. Ah yaz edere değil, devrimcilerin hangi ruh ha-liyle o süreçte girdiklerini anlatmak istedim" dedi.

Ardından Bakırköy Zindanı B6 koğuşundan kadın tutsakların gönderdiği mesajlar okundu.

Grup Vardiya'nın müzik dinletisiyle et-kinlik devam etti.

Etkinlik bittikten sonra genç çizer Sena Şat, kitaplarını imzaladı.

"Hayata Dönüş"ün Grafik Romanı

"Daima" Çıktı

19-22 Aralık 2000 tarihleri arasında ülke çapında 20 ayrı hapis-hanedeki siyasi tutsakların kaldığı bloklara eş zamanlı düzenlenen ve en kanlı hapis-hane katliamlarından biri olarak tarihe geçen "Hayata Dönüş" operasyonunun ardından 19 yıl geçti. Geçen bu sürede o dönemde tutsak olanların ve yakınları öldürülen ailelerin hem hukuki hem siyasi mücadelesi devam ediyor. Bu mücade-leye sanatçıların cephesinden de destek geliyor.

Hapishanelerde yaşananlar sanatçıların gün-demlerinde olmaya devam ediyor. Bu sanatçılardan biri olan çizer Sena Şat'ın ekin-sanat dergisi olan Önsöz'de bir süredir devam ettiğ-i, "Hayata Dönüş Operasyonu"nu kadın tutsakların gözünden anlattığı grafik roman "Daima" 19 Aralık'ın 19. yıldönümünde okuyucularıyla buluşacak.

Katliamın ardından ölümsüzleşen kadın devrimcilerin mektuplarından oluşan aynı isimli kitaptan esinlenerek kurgulanan hikayede 19 Aralık'a gelinen sürecin ve katliam günlerinin kadın karakterler üzerinden ayrıntılı anlatımı yapılıyor. Okurlar, tutsaklığın olmadığı bir dünyadan tutsakları anlamaya çalışan Mavi ile katliamın tanıklarından olan Eylül'ün konuşmalarına misafir ola-cak, o dönem yaşanan çatışmalara, tartışmalara ve savaşlara tanıklık edecekler.

Tutsaklığın son bulacağı bir dünyanın mücadelesini verenlerin öy-küsünü bir de kadınların gözünden okumak için "Daima"yı okumanızı öneriyoruz.

Daima'nın Çizeri Sena Şat Kimdir?

ODTÜ Mimarlık Fakültesi'nden 2017 yılında mezun olan Sena Şat, 2011 yılından bu yana çeşitli konularda Önsöz Dergi'nde çizmeye devam ediyor. Aynı zamanda Önsöz Yayın Kurulu'nda olan Şat, üniversite yıllarında dergideki 'Oğluma Masallar' hikaye dizisini resim-lendirme ile dergiye çizmeye başladı. 2013 yılı Gezi Ayaklanması'ndan sonra "Anlatılan Senin Hikayendir" adı altında başlayan ve yaklaşık iki sene devam eden çizgi hika-yesi 2015 yılında "Ayaklanmanın Gezi Hali" adıyla kitaplaştı. Derginin birkaç sayısının kapak çizimlerini de yapan çizer, daha sonra "Nehir", "Uçurum" ve "İncir" adlı çizgi hikayeleri ile devam etti.

Grafik romanın yanı sıra Ankara 100.Yıl semtinde mahalle sakinleri ile birlikte yaptığı Soma Anıtı ve 8 Mart'ta yaptığı Kadın Duvarları ile de tanınan Şat, 2015 yılında Ali İsmail Korkmaz Vakfı (ALİ-KEV)'nin düzenlediği resim yarış-masında ikincilik ödülünü almıştı.

Önsöz Dergisi Hakkında

6 Mayıs 2005 tarihinde yayın hayatına başlayan, 3 aylık kültür-sanat-edebiyat dergisi Önsöz; doğadan, emekten ve yaşamdan yana aldığı tavır ile tanınıyor. "İnsanlığın kurtuluşunu hedefleyen sosyalizm büyük bir eserdir; bu da onun Önsöz'üdür" diyen dergi kendi yazarını, şairini, çizerini yetiştirmeye adına bir okul görevini sürdürüyor. Geçtiğimiz 14 yıl içinde -bazıları zamanla birer yazarı, çizeri haline gelen- okurlarının desteğiyle büyüyor.

AKDENİZ'DE DENGELER BOZULURKEN

Sinan Kaleli

2011 yılında Tunus'ta başlayan ayaklanmaları fırsat bilerek Libya'da Kaddafi yönetimine saldırdı emperyalistler. Dinci çeteleri kullandılar paralı askerleri olarak. Hiç yoktan başlattıkları bu çatışmalarda (çünkü Libya'da bir halk ayaklanması, gösteri vb. yoktu) BM'den uçuşa yasak bölge kararı çıkardılar ve NATO uçakları doğrudan çatışmalara müdahil oldu.¹ Kaddafi'nin 2011 Ekim'inde vahşi bir şekilde katledilmesi sonrası Türkiye, Libya ordusuna ait silahların (tanklar dahil) ve dinci çetelerin Suriye'ye aktarılmasında aktif rol oynadı.² Libya ise çeşitli çetelerin ve birbirine giren aşiretlerin elinde paramparça oldu. Bu kaos içinde Trablus'ta ilan edilen "ihvancı" Ulusal Uzlaşma Hükümeti BM tarafından Libya'nın resmi yönetimi olarak tanındı. 2016 yılının 21 Ağustos'unda Tobruk Temsilciler Meclisi Serrac hükümetini tanımayı reddetti. Serrac apar topar Stuttgart'a uçtu. Orada ABD'li general ile görüştü. Ama sonuç değişmedi.

Libya fiilen üçe bölünmüş durumda. Yaklaşık %80'ini Temsilciler Meclisi (Hafter) kontrol ediyor. Doğu kıyısındaki Bingazi, Derne ve Tobruk bu kesimin elinde. Trablus'daki Batı kıyısındaki küçük bölgeyi elde tutuyor. Trablus, Misrata, Sirte, Zaviye kentleri bu grubun elinde. Nüfusun asıl yoğun olduğu yerler de buralar. Ülkenin iç güney kesimindeki çöllük Fizan bölgesini ise Selefî çeteler kontrol ediyor.

Kaddafi döneminde bölgenin en zengin ülkelerinden biri olan (kişi başına düşen gelir 12 bin doları aşırıyordu) Libya'da bugün hastanelerin yüzde 44'ü faaliyet göstermiyor; 435 bin Libyalı iç göçmen durumuna düştü. Sadece 2016 yılında 100 bine yakın Libyalının Akdeniz'i aşarak İtalya'ya gittiği iddia edili-

yor; GSYİH yarı yarıdan daha fazla düşerek 33 milyar dolar olurken, günlük petrol üretimi dörtte bir oranında düştü.

İşte emperyalizmin "yaratıcı kaos" saçmalıklarının yarattığı kaos böyle bir şey! Ve sermaye egemenliği şartlarında böyle bir kaos, ancak çok daha büyük bir kaosla, büyük yıkım savaşı ile bir "düzen" yaratabilir!

Libya'da tüm uluslararası aktörlerin aktif bir şekilde katıldığı "iç savaş" 12 Aralık'tan itibaren alabildiğine şiddetlendi. Her iki tarafa da silah, mühimmat, askeri teçhizat, araç gereç, paralı asker, "askeri danışman" ve hatta doğrudan askeri birlik düzeyinde aktif bir "dış desteğin" mevcut olduğu bu "iç savaş" fiili olarak boğazına kadar gömülmüş olan³ dinci-faşist Türk yönetimi resmi anlamda da doğrudan taraf olmak üzere.

Trablus'taki İhvancı Serrac hükümeti ile Türkiye arasında 27 Kasım'da imzalanan "Deniz Yetki Alanlarının Sınırlanması Mutabakatı Muhtırası" ve "Askeri İşbirliği Mutabakatı Muhtırası" bugün Meclis'ten geçti. Böylece iktidar resmi olarak Libya'ya asker gönderme yetkisi almış oldu.⁴

Bu anlaşmalar her şeyden önce Türkiye ile Yunanistan arasındaki gerilimi had safhaya çıkaracak nitelikte. Yunan deniz saha egemenliğine doğrudan müdahale, Kıbrıs açıklarında bulunan gaz yataklarına ağıttan el koyma ve diğer ülkelerin girişimine takoz koyma anlamına geliyor. Yani Türkiye sadece Libya'da sürüp gitmekte olan çatışmalara daha doğrudan ve resmen karışmakla kalmıyor, Yunanistan ve Mısır'la (listede İsrail, Suudi Arabistan, BAE ve Kıbrıs da var) ve emperyalist petrol devleriyle ağıttan karşı karşıya gelmiş oluyor. Bahçeli'nin "beka" çığlıkları bu defa gerçek bir beka sorununa dönüşen ba-

klıkta yitip gidiyor!

Ortalık o kadar karışık ki, bir iddiaya göre ABD'li diplomat heyeti Hafter'in Trablus saldırısını durdurmasını istedi. Gerçekçe, mevcut şartların "Rusya'nın askeri işgaline yol açabileceği" idi. Hafter bu talebi reddetti.

Yunanistan'ın anlaşmaya ilk tepkisi, BM'nin tanıdığı Trablus hükümetinin temsilcisini kovmak, yerine Temsilciler Meclisi hükümetinin elçi göndermesini istemek oldu. Ayrıca AB ülkelerine de aynı tutumu alma çağrısı yaptı.

Yunanistan, Türkiye-Trablus mutabakatının 1982 tarihli BM Deniz Hukuku Sözleşmesi'ni ihlal ettiğini ileri sürüyor. Ne var ki 178 ülkenin imzaladığı bu anlaşmayı imzalamayan 15 ülke var. Türkiye de bunlardan biri.

Mısır'ın darbeci başkanı Sisi, "Kimsenin Libya'yı kontrol etmesine izin vermeyeceğiz. Bu Mısır'ın ulusal güvenliğini ilgilendiren bir sorundur" diyerek ağıttan askeri güç kullanma tehditleri savurdu ve BM'ye "anlaşmayı tanımayım" çağrısı yaptı.

Anlaşmayı takiben Tobruk hükümeti (Temsilciler Meclisi) adına "dönük general" Hafter⁵ Trablus'a saldırı emri verdi. (Son iki yılda dördüncü saldırı emri oldu!) Tobruk Temsilciler Meclisi, BM'yi Türkiye-Trablus anlaşmasını tanınamaya çağırıyor. Donanma Kurmay Başkanı ise "Türk gemilerini batırma emri aldım" dedi. Gerilim yükseldi, saldırılar başladı. Bu arada Avrupalı diplomatların Trablus'tan ayrılmaya başladığı haberleri yayıldı.

Hepsi bu değil. İsrail Kıbrıs'a 8 İHA verdi, Fransız ve İtalyan savaş gemileri Kıbrıs'a gönderildi. Bunun üzerine Türkiye, işgal ettiği Kuzey Kıbrıs'ta 1982 yılında inşa edilen Geçitkale Havaala-

mı'nı düzenlemeler yaparak operasyonel hale getirdi, İHA ve SİHA gönderdi.

Sözkonusu olan uluslararası paylaşım olunca iktisadi ve askeri güçtür belirleyici olan. Ama bu doğru orantılı bir denklem değildir. Büyük güçlerin yarattığı denge ortamında oluşan boşluklar/gözenekler, bazı istisnai durumlarda çok daha güçsüz aktöre görece geniş hareket sahası sunar. İşbirlikçi Türk tekeli sermayesi ve faşist iktidar belirli bir süredir bu gözeneklerde yayılmacı hayallerin beslediği maceralara yönelmekten geri durmadı. Kendi boyunu kat kat aşan bir işe soyunan bu yayılmacı dinci-faşist iktidar, kendi basınında sık sık dile getirdiği "oyun kurucu olamazsak oyun bozucu oluruz" düşüncesiyle hareket etti. "Fetih duaları" eşliğinde işgallere soyundu. Ama bu defa Doğu Akdeniz'deki "istikrarsız denge"yi bozarak Pandora'nın kutusunu açtı. Şimdilik sıcak çatışmaya evrilmeye ihtimali uzak görünse de⁶, açılan kutudan herkes pa-yına düşeni alacak; imparatorluk hayalleri kuran bu "yeni-osmanlı" etiketli dinci-faşist iktidar ve faşist devlet çok geçmeden büyük bir yıkımla yüzleşmekten kurtulamayacak.

¹ Global Research'da yayınlanan bir yazıda ayrıntılı olarak Kaddafi'ye karşı mücadelelen nasıl yalanlarla sürdürüldüğü, dinci çetelerin emperyalistlerin paralı askerleri olarak nasıl rol oynadıkları anlatılıyor kanıtlarla. Özellikle Sarkozy Fransız'ın neden bu denli istekle Libya'ya saldırdığı, Clinton'ın ortalığa saçılan maillerinden ABD'nin Kaddafi'nin öldürülmesi ile nasıl gayretle ilgilendiği, tüm sahtekarlıklar vb. çok açık görülüyor. Bir kere daha altını çizmekte fayda var: "Batı medyası" herhangi bir konuda yüksek perdeden konuşmaya başladığında bilin ki bu bir yarılmaya kampanyasıdır ve kesinlikle yalanlar propaganda ediyorlardır. Batının "özgür basınının" tüm

tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur. Ve her şey olup bittikten sonra bu sahtekarlıkları sergileyen yazılar yayımlanır.

² Hakkını yemeyelim RTE'nin. "NATO'nun Libya'da ne işi var" diyerek Kaddafi'ye saldırıya karşı çıktı! Ama iki gün sonra Türk donanmasına ait gemiler NATO saldırısına iştirak etti!!! Mısır'da Mursi, Tunus'da Ganuşî, Türkiye'de RTE... ihvancı yönetimler dalga dalga yayılıyordu! Ama dengeler değişti. Yıgınlardaki kabarışık kontrol altına alma kapasitelerinin olmadığı kısa sürede açığa çıkan İhvancıların ömrü kısa sürdü. İşin aslı Libya ve Suriye'de olup bitenler tek bir kampanyanın iki ayağından başka bir şey değildi. Bu nedenle E. İşler Saray adına konuşurken "çünkü Libya'daki aktörlerle Suriye'deki aktörler farklı değil" diyordu haklı olarak.

³ BM'nin silah ambargosu kararına rağmen Türk devleti Trablus hükümetine düzenli silah sevkiyatını sürdürdü. Ticari ve askeri gemilerle İHA/SİHA dahil her tür askeri araç gereç ve silah nakledildi. Bunun için Ukrayna nakliye uçaklarını da kullandığı haberleri basına yansdı.

⁴ Şimdilik Rusya'nın paralı asker şirketi Wagner gibi, Türkiye'nin de SADAT üzerinden görevlendirme yapacağı senaryoları konuşuluyor. Öte yandan mevcut İHA/SİHA'ları kullanmak için bile olsa, halihazırda askeri personelini Trablus'ta bulunduğu kesin gibi. Bugüne kadar resmi olmayan sevkiyat, bu anlaşmadan sonra resmi hale gelmiş olacak.

⁵ Hafter, Kaddafi'nin eski subaylarından. Çad'da Fransa'nın desteklediği gerici yönetime karşı savaşan Libya güçlerinin komutanı. 1986'da esir düştü. Kaddafi karşıtı bir ekip oluşturdu. 1990'da ABD ile anlaşarak serbest kaldı. ABD'ye gitti ve ABD vatanı oldu. CIA ajanı olduğu iddiaları ortalığı kapladı. Libya'da gıyabında yargılandı ve idama mahkum edildi. 2011 döneminde Libya'ya döndü ve Kaddafi'ye karşı savaşan birliklere komuta etti.

⁶ Bu son gerilimde bile Merkel, Erdoğan'ı siyasi sürece katılmak üzere Ocak ayında düzenlenecek olan Berlin Konferansı'na davet etti. Bahsettiğimiz gözenek böyle bir şey!

IRAK HALKI İKTİDARA YÜRÜMELİDİR!

Yaklaşık iki ay önce başlayan Irak halk ayaklanması, giderek bir devrime dönüşmüştü ve daha şimdiden, iktidarın halk sınıfları tarafından fethi gerçekleşmemiş olsa da, bir devrimin tüm sonuçlarını ortaya çıkarmış durumda. Tıpkı Çar'ı deviremeyen 1905 Rus devrimi gibi.

1905 Rus devrimi çok farklı koşullarda ortaya çıkmış ve iki yıl sürmüştü. Irak devrimi henüz ikinci ayında ve daha şimdiden burjuva toplum yapısını alt üst ederek bütün toplumsal ilişkileri kökten değiştirecek etki ve sonuçlara yol açmıştır.

Irak'ın toplumsal/siyasal yapısında etkili rol oynayan dinci yapılar dahil, bütün burjuva güçler şimdi yangını söndürmek için el-birliği yapmış durumdadır.

Bir yandan askeri tehdit, katliam ve zor yöntemleriyle diğer yandan erken seçim, yeni parlamento, yeni hükümet, bir takım reform ve maddi yaşamı iyileştirme vaatleriyle ayaklanmayı bastırmaya çalışıyorlar.

Sonuç alabilirler mi, bilemiyoruz.

Göründüğü kadarıyla ayaklanma, burjuva güçlerin ve emperyalistlerin tüm bu çabalarına karşın hızından ve gücünden bir şey kaybetmiş değil.

Devrim, geniş anlamıyla, yani tüm burjuva toplumsal ilişkileri, siyasal yapıyı alt üst etmesi ve köklerinden sarsması anlamıyla, sürüyor.

Yine burjuva basından yansıyan haberlere baktığımızda şu sonuca kolaylıkla ulaşabiliriz: Ayaklanma mevcut haliyle ulaşabileceği en uç noktaya ulaşmış durumda. Başbakan, ayaklanmanın gücü sonucu istifa etmek zorunda kalmış, Bağdat'ta, "yeşil bölge" adı verilen yer dışında, burjuvazi, Bağdat dahil, tüm Irak'ta -Kürdistan'ı bunun dışında tutuyoruz- egemen olmaktan çıkmış, belli başlı şehirler, fiili olarak, ayaklanmacıların denetimine girmiştir. Ordu, polis, istihbarat örgütü ve düzenin milis örgütleri

ayakta olmakla beraber bunların felç durumunda olduğu anlaşılıyor. Ayaklanmacıların ufak bir girişimiyle dağılacak durumdadır. Zaten başkent Bağdat dışında işlevsiz hale gelmiş durumdadır.

Ayaklanmanın daha ileri gitmesi, bu aşamadan sonra, Iraklı devrimci komünistlerin izleyecekleri politikaya bağlıdır. Iraklı komünistler, önelimlere çıkan bu tarihi fırsatı değerlendirmek istiyorlarsa acilen şu talepleri öne sürmeliler:

1- İktidar derhal emekçi sınıflara devredilmelidir. Halk Konseyleri, Meclisleri, Komiteleri, Temsilcileri ya da başka bir ad altında örgütlenmiş devrimci güçler, işçi sınıfı ve emekçi halk adına bu görevi derhal üstlenmelidir.

2- Yerel güçler, buldukları her yerde hükümet binalarına girerek denetimleri altına almalı. Ki bu, çoğu yerde şimdiden gerçekleşmiş durumda. Eksik kalan taraf, hükümet binalarına el koyanların, yerel hükümet olarak hareket edip, kent yönetimlerini üstlenmemeleridir. Oysa işin asıl can

alıcı noktası budur.

3- Adı Meclis, Komite, Konsey, Temsilciler ya da başka bir şey olsun, halk adına ve ayaklanmacıların desteğini arkasına almış, Devrimci Hükümet olarak hareket edecek oluşum, vakit geçirmeden bankalara, fabrikalara, petrole, büyük toprak mülkiyetine el koyduğunu ve bunları halkın tasarrufuna verdiğini ilan etmelidir.

Ayaklanma, şimdiki haliyle ilerleyebileceği kadar ilerlemiştir. Daha ileri gitmek için iktidara yürümekten başka yol kalmadı.

Iraklı komünist güçler, "Bütün İktidar Halk Temsilcilerine" sloganını ayaklanmanın bayrağı haline getirirlerse, verili andaki durumları ne olursa olsun, büyük bir güç haline dönüşeceklerdir.

NOT: www.leninist.net sitesinden alınarak yayımlanmıştır

Lübnan'da Ayaklanma Şiddetleniyor

14 Aralık günü Beyrut'un şehir merkezindeki Şehitler Meydanı'nda toplanan çok sayıda protestocu, yeni hükümeti kurma süreci kapsamında 16 Aralık Pazartesi günü görüşmelerin başlayacağı parlamentoya yürümek istedi. Bölgeyi güvenlik çemberinde tutan polislin gaz bombalı saldırısı üzerine gece boyunca çatışmalar yaşandı. Halk da taş ve havai fişeklerle karşılık verdi.

Ertesi gün binlerce Lübnanlı mevcut siyasi partilere bağlı olmayan bağımsız yeni bir hükümet başkanı çağrısında bulundu; "Gitmeyeceğiz, gitmeyeceğiz. Tüm protestocuları tutuklayın" diye haykırdı.

Biber gazlı saldırılar karşısında da "Zaten ağlıyoruz" pankartı açan binlerce kişi parlamentoya giden sokaklara doldurdu. Bir gün önce yaşanan saldırılara atf yapan halk, dayak yemek pahasına bugün alanlara çıktığını ifade ediyor. Parlamenteoya giden caddeyi kapatan polis, bariyerini aşmaya çalışan kitleye yoğun gaz bombaları, plastik mermi ve coplarla saldırdı.

Akşam saatlerinde çatışmalar şiddetlendi. Eylemciler, önce Hariri'nin partisine ait bir binayı ateşe verdi. Ardından da Dışişleri Bakanı Cibran Basil'in başında bulunduğu Hıristiyan Özgür Yurtseverler Hareketi'nin Akkar kentindeki irtibat bürosu hedef alındı. Gece boyu süren çatışmalarda en az 130 kişi yaralandı.

Lübnan'da Başbakan'ın istifasından bu yana partiler henüz kimin yeni başbakan olacağı konusunda anlaşamadı. Lübnan siyasi sistemi, farklı dini topluluklar arasında dengenin güvenceye alınmasını zorunlu kılıyor. Bu sistem de sonu gelmeyen pazarlıkların yolunu açıyor.

Sardalyalar Meydanlarda Bella Ciao Söylüyor

Eylemlerin merkezi bu defa da İtalya. Kendilerini "Sardalyalar" olarak adlandıran ve anti-faşistlerin öncülük ettiği eylemde onbinlerce kişi Roma'da toplandı.

Sardalyalar hareketi, 14 Kasım'da Bologna'da dört kişinin çağrısı ile gerçekleşen yürüyüşle ortaya çıkmıştı. 4 kişinin yaptığı çağrıyla 15 bin kişi toplanarak hükümetin önemli isimlerinden faşist Kuzey Ligi lideri Matteo Salvini'nin "bölen ve nefret yayan" söylemlerini protesto etmişti.

O tarihten beri, Bella Ciao şarkısının sık sık söylendiği onlarca irili ufaklı eylem düzenlendi ve Milan, Flo-ransa, Napoli ve Palermo gibi kentlerde toplamda 300 bin kişi sokaklara çıktı.

14 Aralık Cumartesi günü Saint-Jean de Latran Bazilikası önündeki Roma'nın en büyük meydanlarından birini dolduran "Sardalyalar", hükümetin faşist söylemlerini protesto etti. İtalyan anti-faşistlerin en ünlü şarkısı Bella Ciao meydanlarda hep bir ağızdan söylendi.

Meydanları "balık istifi" doldurmayı hedefledikleri için bu ismi alan Sardalyalar, bu hareketin hiyerarşik olmayan, büyük yönetimler belirlemeyen yeni bir örgütlenmeye sahip bir yapı olduğunu söylüyor.

GÜNDE ME SEREKANIYE / SEREKANIYE GÜNCESESİ - 1

11 ay önce Heval Ceren'in karar-gaha gelmesiyle başlamıştı macera/se-rüven. Bir isteme töreni gibiydi geliş-i karargaha. Serakaniye savunması için bir hazırlık çalışması üzerinde çalış-ıyordu Ceren. (Bu çalışma daha sonra Enternasyonal Tabur bünyesine alın-ıcaktı.) Benim de bu çalışmada yer al-mamı istiyordu Hevala min. Faşist devletin savaş çıkartkanlığına karşı in-tişara* çıkmıştı tüm Rojava. Kıt kanaat imkanlarıyla seferber olmuş Rojava için atan yüreklerdik hepimiz. Öncü-müz Ceren olmuştu, taburun eski ko-mutanlarındandı sonuçta.

Tarih Aralık 2018'di bu serüven başladığında. Çok kısa bir sürede or-ganize olmuş ve tüm enternasyonal tabur savaşçılarıyla birlikte Cephe ko-mutanının bize çalışmak için çizdiği alanda çırpınıyorduk. Dil sorunu, an-laşma sorunu yoktu, amaç bir olunca üstesinden geliniyordu her şeyin. Kürt-çenin İngilizce ile karışımı, bir o kadar komik ve yorucu anlatım şekilleri fi-lizleniyordu savaşçıların arasında. "Ez e biçim sleep hevalno" diyorduk uyumak ve güç toplamak için. Yoldaşlığın en üst düzeye vardığı, sevginin, cesa-ret ile birleştiği, iradenin korku ile çarp-ıştığı, fedakarlık sınırlarının

Bir avuç insanın iradesi vardı inti-şar zamanı Rojava'nın savunmasını oluşturan. O irade ki, onlarca mevzi, onlarca sabotaj çalışması, küçük, büyük demeden bir çok çalışmaya gi-rişen. Yoldaşlarına yemek hazırlamak-tan tutun da gece mevzi kazmaya, sızmalı sızmalı gidilen görevlere, tabur karargahını temizlemek-ten tutun da gece sabotaj çalış-masına çıkan tim'e kadar. Hepsi aynı ruh, hepsi aynı görev bilinci, hepsi de aynı özveri ve heyecan ile yapılı-yordu.

İlk cephe, ilk intişar, ilk savaş deneyimiydi Sereka-niye. İntişar zamanında yaşan-ılan komik, gülünç durumlardan, eksikliklere kadar hepsiyle belki de kısa ama büyük bir deneyim ve ya-şanmışlıktı Serekaniye. Enternasyonal savaşçılar ile birlikte katlanılan zor-luklar, bu yaşanmışlıkları, bir üst ka-demeye sıçratıyordu. Çünkü biliyorduk İspanya iç savaşında yaşanan ruh 1938'den 2019'a Rojava'ya taşınıyordu.

Bir gün yapılan keşifler ve alınan kararlar sonucunda zor ve uzun süre-cek bir işe girişmiştik. Sınıra yakın bir yolda sabotaj üzerine çalışma yapa-

kadar tartışıyorduk, plan yapıyorduk. Nereye sabotaj yapılırsa daha iyi olurdu, nereye mevzi,

reye keşif yapılacaktır. Düşman nereden gelebilirdi. Biz nerede nasıl hareket edebilirdik ve nasıl geri çekilebilirdik. Bunların hepsini oturup dünyanın farklı yerlerinden gelen savaşçılara farklı dillerde ve kendi aramızda kul-landığımız savaşçı dilinde çeviriyorduk. Bitmek tükenmek bilmeyen enerji ile... Bazen sadece gülen gözlerle an-laşılıyor, bazense sadece acı veren sus-kunluklarımızla anlıyorduk birbirimizi.

Tabur en acı duyguları da birlikte yaşadı, birlikte göğüs gerd. Baran Ser-hat yoldaşa yapılan hain suikastın acı-sını birlikte göğüslemiştik. En acı bakışları atıyorduk birbirimize, sus-kunluklarımız hep bir ağızdan çılgık gibiydi aslında, haykırıştı, lanet et-mekti. Birbirimize baktığımız her anda gözlerde yanan kor alevleri görüyor ve yoldaşına söylemeden içinden, ama en derinden, intikam yeminleri ediyorduk. Taburun savaşçılarına moral kaynağı olan Baran Serhat yoldaşın intikamı için de savaşıldı Serekaniye'de. Gözün arkada kalmamasın Baran yoldaş!

Savaşçı ruhun gıdaları da vardı el-bette! Mesela futbol maçları! Taburun dinlenmeye, savaşçıların moral bul-maya ihtiyaç duyduğu anlar vardı. Bu anlarda birlikte içilen çaydan, futbol maçına kadar her şey moral gıdası olu-yordu. Yenilen tarafın aldığı tatlı yine herkes tarafından afiyetle yenirken, ye-nilen goller de ayrı bir tartışma ve alay konusu oluyordu. Oyun içerisinde hırs ve kazanma duygusu yerine, sevgi, da-yanışma, bol eğlence vardı. Kim rakip

takımın oyuncusunu gıdıklayarak dur-durmaya çalışır ve yere düşürür ki! Bunu ancak sporu da komünist bir ah-lakla karşı takıma yoldaş gözü ile bakan savaşçılar yapabiliirdi. Farklı kültürlerden gelen savaşçılar birbirle-rine farklı oyunları da öğretiyordu. Hayatımda ilk kez dominoyu ent-ernasyonal savaşçılarla birlikte oynuyordum. Taburun günlük yaşantısında bunlar moral gı-dasıydı bize.

Savaşçı olmak elbette sadece eline silah almak demek değildir. Emek, yürek ve bilinç ister. Bunu pratikte sergileyemeyen ise sadece elde silah ne yaptıysa meçhul bir ölüm makinesinden başka bir şeye dö-nüşmez. Bu bilinçle ve yürek ile ça-lışıyor, savaşa böyle hazırlanıyorduk. Bazen savaşılabilmek için savaşın sür-düğü zamandan çok daha fazlasını savaşı için hazırlıyorduk. Disiplin ve sabır içerisinde savaş vakti geldiğinde, gereksinimini duyacağınız şeylerle uğraşmalı, hazı-rlanmalısınız. İntişar dönemlerinde za-manımızın büyük bir kısmını da bu tür çalışmalar alıyordu. Serekaniye sana-yisinde günlerce elde kaynak makinesi ile gözlerim yanana kadar çalışıyo-rdum. En iyisini başarmak için uğraşı-yordum. Bir gün yine, sanayide bir gereksinim için kaynak makinesiyle çalışıyordum. Kendimi kaptırmış, yol-daşların defalarca yaptıkları uyarılara aldırıyordum. Onlar benim sağlığıma düşünüyör, bense Rojava'nın gelece-ğini. Ne kadar fazla çalışırsam savaşı hazırlıkları o kadar hızlı ilerleyecekti çünkü. Hem de zevkli bir işti sonuçta. Sabahtan akşama kadar kaynak ma-kinesinin başından ayrılmamıştım. Gece gözlerim yanmaya başladı. Gözlerim yarı açık yarı kapalı şekilde oturuyordum. Su içmek için mutfağa yöneldi-ğimde olan olmuştu. Su sebilini uyur gezer modunda yürürken düşürdüm ve kırdım. Göremiyör, gözümde batmalar yaşıyordum. Bu halimi gören yoldaşım ise zorla Serekaniye Hastanesine gö-türdü ve iğneler, ilaçlarla kendime gel-dim. Serekaniye'nin emektar ve güzel doktorları, hemşireleri ile kurduğum ilk bağıdı bu. Hastanede ise savaş baş-lamadan revire düşmenin burukluğu ve komedisi vardı tabi ki. Daha mermi sıkmadan hastaneye kaldırılan acemi savaşçı psikolojisi...

Bu yaşananların, her anın öğre-tici, geliştirici ve komünist kişiliği sağ-

lamlaştıran yanları var. Bu deneyimi belki de hiçbir yerde elde edemeyece-ğimi düşünerek kendimi şanslı sayıyo-rum. 2. intişar dönemi de aynı deneyimlerin iyisi ve kötüsü ile tekrar-lanmasıyla geçti. Yaz aylarına denk ge-liyordu bu sefer. Şehir içi çalışmalarındaydım artık. Tam tamına illegal bir çalışma yürütüyorduk ve daha kritik olarak atfedilen bir alan içe-risindeydim. Ama birinci intişar dö-ne-minin verimli geçtiği ve çalışmaların çoğunun bitirildiği bir alandı. Burada ise farklı silahların kullanımını öğreni-yor, farklı birimlerle çalışmanın dene-yimini kazanıyor ve Arap yoldaşlarla çalışmanın kattığı deneyimlerle dönü-yordum karargahımıza.

3. intişar dönemi Ekim ayında başlamıştı. İntişar başladığında ben Se-rakaniye'de değil LGB karargahınday-dım. Günlük sorumlulukların yanında var olan planlamalarla karargah yaşa-mı sürüyordu. Genç savaşçılar her daim savaşa hazır olmak için günde iki kere spor yapıyorduk. Askeri branşlarımızda çalışmalar yapıyor, adeta birbirimizi fi-şekliyor ve yarışıyorduk. Tarihlerden 7 Ekim idi. Karargaha öğlen vakti bir te-lefon geldi. Komutan yoldaşımız tele-fon konuşmasının bitiminden biraz sonra beni çağırıyor ve enternasyonal taburun süratle Serekaniye'de toplanaca-ğını ve bana ihtiyaç olduğunu söyledi. Hazır mısın diye sormuştu? Anlama-mıştım ilk önce! Neye hazır mıydım?. Çünkü yaklaşık iki senedir cephe bek-liyor ve defalarca intişar görevini üst-leniyordum. Bu sefer sorusuna soru ile karşılık verdim. Psikolojik olarak mı? diye sordum. Çünkü her gün savaş çı-kacak sorumluluğu ile hazırlanıyorduk. Karar verilmişti, komutanlık bir savaş çıkacaksa ilk savaşçısı olarak beni gön-deriyordu. Üzerimde bunun gururu vardı. Eğer savaş çıkarsa Leninist Ger-illayla ben temsil edecektim. Leninist Gerilla Birlikleri'nin Serekaniye sava-şına kattığı bir sayfa olacaktım. Ufak bir çanta hazırladım hemen. Sivil kıya-fetler, branza özel malzemeler hepsi en fazla 15 dakika içinde hazır. Sabah uyanıldığında böyle bir durumla karşı-laşacağımı bilemezdim ama bu durum-lara alışkındım. 2. kere daha yaşa-mıştım bu durumu.

Devam edecek...

"Savaşçı anlatıda "intişar" kelimesini "teyakkuz" anlamında kullanmıştır.

Not: www. leninist.net sitesinden alınarak yayımlanmıştır.

zorlandığı bir yaşam yaratıyordu tabur.

Tabur ruhunu yaşatmak için uğra-şıyor. Rojava'nın direniş geleneğini alı-yordu en yeni savaşçılar. Gece mayın döşemek için saatlerce yağmur altında çalışan yoldaşlarına, sıcak soba hazırlamak için uğraştı bu gelenek. Sıcak çay ve helvadan başka bir şey olmayan kahvaltılarını verdiği gücü tabur ruhu. Bir çok cephede yaratılan umut dolu yüreklerin, Afrin'de kanını birlikte akı-tanların devamcıları, şimdi Serekaniye için aynı umut ile çalışmalara sarılmıştı dört elle.

Ne zaman, nasıl başlayacağı meç-hul olan savaşın en ön hattını koru-makla görevlendirilmişti. Çalışmanın verdiği sorumluluk bir o kadar ağırdı. Yeni savaşçılardık hepimiz. Kimimiz belirli alanlarda yetkindik, kimimiz daha önce savaş görmüştü, fakat bu sefer farklıydı. Biliyorduk Afrin dene-yimini. Yoldaşlarımızı ölümsüzlüğe uğurlamıştık. İntikam ateşi ile yanıp tutuşuyorduk. Sorulacak hesap, alınacak intikamlar vardı. Bunun verdiği azim en ön hatlarda çalışmak için yeter de artardı bile. Sorumluluğu ise ağır ol-duğu kadar gurur ve onur verici idi. Çünkü yoldaşlarımızın alınacak bir in-tikamı varsa bizler alacaktık. Bu görev bize düşmüştü ve yerine getirildi. Şimdi görülecek başka hesaplar, alınacak başka intikamlar var faşist devlet ve çetelerinden.

caktık. Tabur komutanımız ile bu konu üzerine konuşmuştu. Kendime ve ti-mime güveniyordum. Her akşam plan-lanan işi bitirmek için geceleri çıkmaya başlamıştık. Toprağa ilk kazma vurul-duğunda milim milim ilerlemeye baş-ladık. Günlerce çatal kaşık benzeri el yapımı derme çatma malzemelerle menfez açıyorduk. Bir gece arabamızı tarlanın ortasına bırakıp çalışmaya baş-lamıştık. Ansızın ve yavaş yavaş yağ-mur yağmaya başladı. Asfaltın altına açtığımız deliğin içine girip kaşıkla toprak oyuyorduk. Yağmur hem ıslatı-yor hem de çalışmanın verdiği sıcaklık içimizi ısıtıyordu. Yağmur hızlandı, ça-lışmanın seyri ise doğa şartlarına ye-nilmeye başlamıştı. Doğa önünde yapacak bir şey bulamayıp, saygı duyup geri dönme kararı almıştık. Yal-nız bu sefer doğa bize başka bir sürpriz yapmıştı. Arabamız tarlanın ortasına saplanıp kalmış ve çıkamıyorduk. Yoğun uğraşlar sonucu ancak 8 saat sonra çıkabildik. Buz tutan el ve ayak parmaklarımızı ancak ertesi gün öğ-lene doğru hissetmeye başlamıştık.

Defalarca yaptık, yıktık, beğen-medik yaptıklarımızı, her seferinde daha iyisi için çalışıyorduk. Defalarca planlarımızı iptal ettik, daha iyisini yapmak için. Defalarca tartıştık kendi aramızda. Sabah saatlerinde başlıyorduk hazırlıklara gece için. Tableten açılan harita başında gece iş saatine

